

A forradalom irányítója

Az utolsó szavak — magnetofonszalagról

Műveiből, filmekről, képekről, prózából és lírából ismerjük Lenint, úgy, ahogy talán senkit a világon. Nagyságát nem valamiféle beláthatatlan magasságban, hanem közöttünk, az egyszerű dolgozók körében érezzük. A korban, amelyben élünk, egyre kevésbé azok, akik életben is látták, hallották, sőt mellette harcoltak, kezét szorították vele. Irni Leninről, írni arról, aki ezer és ezer kötetre valót írt mindenkinek boldogulására, nehéz, igen nehéz.

Gorkijban voltam a nyáron. Hatalmas ősfákkal teli park közepén a villa. Mellette egy kisebb épület. A fák lombjai között sárga homokkal behintett ösvények. Nem jár azokon senki. Régen Lenin sétált itt, Gorkijjal, Kalinyinnal, Szverdlovval, munkásokkal, parasztokkal, tudósokkal. Az egész park, az épületekkel és a szobákkal ma múzeum. Az emberek úgy járnak ide, mint valami csodaforráshoz. Igen, forrás, az erő forrása, amely a további harcokhoz kell. A látogatók szinte magabiztosabban jönnek kifelé, a szemekben merengés és tűz. Igen! Lenin nem halt meg, itt él, a falak között, ott ül abban a tolószékekben, amelyet annak idején az angol munkások küldtek, amikor megtudták, hogy beteg. Ott ül, annál az íróasztalnál, s talán éppen azt a levelet írja, amelyben üdvözlöi a Magyar Tanácskormány győzelmét. Mert ott láttuk a levél kézirat-vázlatát is. Ott él a több ezernyi általa írt kötetben. S él az egész világban. Majakovszkij írta meg a legszebbet: „Lenin él! Lenin élt! Lenin élni fog!” — S él, bennünk!

Falépcsőn megyünk az emeletre. A múzeum igazgatója figyelmeztet, hogy lehetőleg a külső (korlát)kapaszkodót fogjam, a belsőt Lenin használta. Mégis megfogtam. Azt hiszem, mindenki, aki itt járt. Halljuk a magyarázatot, hogy ebben a szobában írta Iljics nagy tervét — a GOELRO-tervet. Itt készült a kongresszusokra. S megnyomnak egy gombot.

„Eltársak! Meg kell szabnunk a helyes irányt, mindent ellenőriznünk kell és el kell érünk, hogy a tömegek, és az egész lakosság ellenőrizze utunkat és azt mondja: „Igen, ez jobb, mint a régi rend!” Ezt a feladatot tűztük ki most. Pártunk, ez az ország lakosságához képest kicsiny csoport hozzalátott a feladat megoldásához. Ez a kis mag ki-tűzte a feladatot maga elé, hogy mindent átalakít és át fog mindent alakítani. Hogy ez nem utópia, hanem olyan ügy, amely élteti az embereket, azt már bebizonyítottuk...”

Néma csend. A falak visszhangozzák az utolsó szavakat, Leninét, magnetofonszalagról.

Nem hitt a halálban. Pedig tudta, hogy beteg. Az orvosok eltiltották minden munkától. Krupszkaja, élet- és harcostársa vigyázott rá. Munkások, parasztok keresték meg levelekkel, ajándékokkal Gorkijban. 1922. november 2-án a Lenin Pamut-kombinát munkásainak küldöttsége 18 meggyfacsémét vitt ajándékba. Köztük egy Kuznyecov nevű öreg munkás könnyes szemmel egyre mondogatta:

— En kovácsolómunkás vagyok, Vlagyimir Iljics. Kovács vagyok. Mi mindent kikovácsolunk, amit te kitervezel.

1924. január 19-én a XI. oroszországi szovjet kongresszus megnyitása alkalmával Kalinyin bejelentette, hogy az orvosok szerint Lenin hamarosan dolgozik, visszatér az állami, politikai munkába. A bejelentést a küldöttek viharos tapsal, éljenzéssel fogadták.

1924. január 21-én este hat óra ötven perckor Vlagyimir Iljics Lenin meghalt. De életműve, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme él és virul.

B. Gy.

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Tanácskozott a Központi Vezetőség

Legfontosabb tennivalóink a postás dolgozók szocialista nevelésében

Az első napirendi pont előadja dr. Zsuffa Szabolcs mb. főtitkár volt. Bevezetőjében utalt az MSZMP Központi Bizottságának ideológiai irányelveire, amelyeket a közelmúltban a SZOT Elnöksége is megvitatott és állást foglalt a szakszervezeti, mozgalom feladatait illetően.

— Célunk, hogy az irányelvek minél hatékonyabban ösztönözzék bennünket is az elméleti és gyakorlati kérdések összefüggéseinek megismerésére, az önálló gondolkodásra és vitára.

Az elméleti munka mindenkor összefügg a társadalmi gyakorlattal. Az elméleti munka a gyakorlatból táplálkozik, s annak tapasztalatait általánosítja. Így válik vezérfonallá a gyakorlati céloknak — hangsúlyozta a beszámoló.

A főtitkár ezután arról beszélt, hogy társadalmi fejlődésünk jelenlegi szakaszában a gazdasági feladatok megoldásával együtt az emberek szocialista tudatának formálása a fő feladat. Ma a dolgozók általános, de egyéni érdeke is, hogy hazánkban mielőbb befejezzük a szocializmus építését. A szocialista tudat — párosulva az anyagi erővel — adja az erőt e nagy feladathoz.

A Központi Vezetőség már 1964. május 21-i ülésén is foglalkozott a szakszervezet nevelő tevékenységével. Akkor megállapította, hogy a jelentős eredmények ellenére a nevelőmunka sok tekintetben nem kielégítő. Az eltelt másfél év alatt nem tétlenkedtünk.

A vezetőnek is szocialista módon kell dolgoznia

Elsőként a szocialista munkaerő-kialakításával kapcsolatos további feladatokról hallottunk. A nevelőtevékenység homlokterében a munkára és a munkában való nevelés kell, hogy álljon, mivel a munka nagy ember- és jellemformáló eszköz, s nem utolsósorban a társadalmi haladás feltétele. Megállapította, hogy a postán is

kialakulóban van a munka szocialista módon való szemlélete és végzése. Ez azonban nem befejezett és kész állapot. Ezen a területen nap mint nap, újra és újra meg kell vívunk a sajátos harcot.

A szocialista módon végzett munka magában foglalja, hogy a dolgozó nem csupán a rábízott feladatot látja el, hanem tudatosan törekszik annak társadalmi hasznára is. A munkát közhasznúnak tekinti, s keresi a társadalmilag hasznosabb termékek előállításának új útjait, módszereit.

— Szakszervezetünk e vonatkozásban akkor végez eredményes munkát, ha a postás dolgozók meggyőződésüktől indítva a lehető legjobban, leggazdaságosabban elégítik ki az ügyfeleket, javítják a postai szolgáltatások minőségét, gazdaságosságát. A postás dol-

Mindenkor jelentős esemény szakszervezetünk életében a Központi Vezetőség tanácskozása. November 18-án a hőses október akadályok ellenére a Központi Vezetőség tagjai megérkeztek az ország minden részéből, hogy meghallgassák és megvitassák a legaktuálisabb feladatokat. Elsőként az MSZMP Központi Bizottságának ideológiai irányelveivel kapcsolatos tennivalókról volt szó, majd a Postások Szakszervezete 1964. október 1-től 1965. szeptember 30-ig végzett munkájáról szóló jelentés — amelyet írásban kaptak meg a Központi Vezetőség tagjai — került napirendre. A tanácskozáson megjelent Beckl Sándor, a Szaktanács titkára, Buják Konstantin, a KPM főosztályvezetője, Nemes Sándor postavezérigazgató-helyettes.

A jelentéseket figyelemmel hallgató Központi Vezetőség tagjai alkotó módon tették meg észrevételeiket, javaslatukat. Ez érthető, hiszen a feladatokat hosszútávra kell ezúttal is megszabni.

— A Postások Szakszervezete legfontosabb feladata az, hogy első-sorban a mindennapi munka gyakorlatával segítse megvalósítani az ideológiai irányelvekben foglaltakat.

A szakszervezet a szocialista emberformálás iskolája. Éppen ezért — mondotta dr. Zsuffa Szabolcs — a sajátos szakszervezeti nevelőtevékenységnek az eddigienél is nagyobb súlyt kell adni a szakszervezet összmunkáján belül. Akkor cselekszünk helyesen, ha első-sorban azokra a problémákra irányítjuk a figyelmet, amelyek a legfontosabbak és megoldásuk a legnagyobb erőfeszítést követeli meg. Ezek után fejtegetnünk tárgyalta a beszámoló az ideológiai kérdéseket.

gozók többsége becsületesen és jól dolgozik — állapította meg a Központi Vezetőség beszámolója. —

A szocialista tudat terjedését azonban fékezi, ha egyes szakvezetők nem számolnak intézkedések erkölcsi hatásával és csak akkor fordulnak a dolgozókhoz,

ha a munkában fennakadás van, ha nem elég rendszeres az emberi és munkatársi kapcsolat a vezetők és dolgozók között. Kedvezően befolyásolja a munkát ugyanis, ha jó a munkaszervezés, és megfelelő az anyagellátás.

Utalt a beszámoló arra, hogy téves az a nézet, amikor a nevelést egyesek kizárólag a dolgozókra értelmezik. A tudatformálásra szükség van a vezetőknél is.

A késedelmes intézkedés, a lazaság, a pongyolaság, a felelősségtől való iszony a legjobb ügyelőrehaladását is fékezi, megöli a legjobb indulatot, visszazorítja és sorvasztja a dolgozók kezdeményező készségét.

Fontos, hogy a szakvezetők és a szakszervezet következetes magatartása, intézkedése tápot adjon a munka szocialista módon való végzéséhez. A gya-

korlati munka mindenkor legyen összhangban a szocialista tömegérdekekkel és követelményekkel.

— A szocialista tudat viszonylagos elmaradásának egyik tünete, hogy a munkafegyelm területén aránylag sok a probléma. Akadnak még olyanok, akik a munkát felesleges rossznak tartják, nem teljesítik elemi kötelességüket, nem becsülik, sőt rongálják a társadalmi tulajdont. Ezek száma nem jelentős, de fel kell figyelniük a jelenségre, mert

„Nem csupán társadalmi illemszabály...”

„Az erkölcsi, anyagi ösztönzés továbbfejlesztése” a címe a beszámoló alábbi részének. A szakszervezet az erkölcsi és anyagi ösztönzés együttes alkalmazását tartja helyesnek, s azt az alapelvet, hogy ki-ki végzett munkájának mennyisége és minősége arányában részesüljön a termelt javakból. Ezt az elvet általában a postán is alkalmazzák.

— A szakszervezet gyengesége is, hogy ez a helyes alapelv a gyakorlatban sokszor csak kevésbé, vagy nem eléggé hatékonyan érvényesül.

Az „egyenlősírdre” való törekvés, az, hogy legyünk módfelel óvatosak, mert így kevesebb probléma adódik, az anyagi elismerés különbözőségének megértetése az érdeklődő dolgozókkal, ezek azok a problémák, amelyek a szakvezetők és a szakszervezeti szervek közös gyengeségei — állapította meg dr. Zsuffa Szabolcs elvtárs. Kijelentette, hogy a posta jelenlegi bér- és jutalmazási rendszere lehetőséget nyújt az anyagi érdekelttség fokozott érvényesítésére. De itt-ott még fellelhetők a prémiumfeltételek lazaságai is. Viszont fel kell lépniük az olyan szemlélet ellen is, amely a jobb munkára való ösztönzést kizárólag az anyagi elismerésben látja. El kell érniük

ez a gondolkodásmód rombolólag hat a többi dolgozóra. A fegyelmegszilárdításában elsősorban a fegyelmegzett, öntudatos dolgozókra kell támaszkodni.

A továbbiakban szó volt a munkaverseny-mozgalomról, mint a szocialista munkára való nevelés fontos eszközéről. Megállapítható, hogy a szocialista brigádmozgalom, a „Kiváló Hivatal” és „Kiváló Üzem” versenyformák igen népszerűek. Bizonyíték erre, hogy az elmúlt hat év alatt a szocialista brigádmozgalomnak nagy tábora van a postán.

Ma 1203 brigád 11 ezer brigádtaggal küzd a szocialista címért. Többek közöttük már elérték a célt, sőt többször is elnyerték a „szocialista brigád” címet.

Ennek ellenére — hangsúlyozta a beszámoló — e versenyformában rejlő lehetőségekkel korántsem éltünk megfelelően. Lerontja a mozgalom hatékonyságát az itt-ott jellemző bürokratizmus, a vállalkások mechanikussága, a laza célkitűzések, a sablonos értékelési módszerek. E mozgalom különös figyelmet érdemel, de fokozott segítségünket is kívánja, mert a szocialista munkára nevelésnek egyik legjobb lehetősége.

— s erre szakszervezetünk következetesen törekszik —, hogy a „Kiváló Dolgozó” jelvényes kintúntések száma az összes ilyen kintúntetéshez viszonyítva legalább 20–30 százalék legyen a postán.

A közvetlen érdekvédelmi munka nevelő jellege is fontos részt kapott a beszámolóban. Hangsúlyozta, hogy a gazdasági építőmunka a posta területén is továbbra is az osztályharc egyik fő formája. Cél: a nagyobb társadalmi jólét. Utalt a húsz esztendő számos eredményére, a postás dolgozók élet- és munkakörülményeinek javulására. Mindez azonban önmagában nem hozza magával a dolgozók szocialista tudatának kialakulását. Az elveknél és a gyakorlatnak közös nevezőre kell jutniuk.

Törekedni kell arra, hogy a szakmai vezetőmunkát kis és nagy dolgokban egyaránt úgy értelmezzék, hogy az mindenkor a dolgozókra való gondoskodást is kifejezhesse.

A dolgozók iránti mindennapos kötelező figyelmesség, vagy annak hiánya befolyásolja a munkakedvet, a munkát egyaránt. Tehát ez a figyelmesség nem csupán társadalmi illemszabály, hanem kötelesség. Elmulasztása nagy erkölcsi és anyagi károkat okozhat.

Ne túrjuk a nemtörődömséget!

El kell ismernünk, hogy a népgazdaság és a posta ügynevezett „teherbíró képességére”, az ügynevezett „objektív gazdasági nehézségekre” való hivatkozás sokszor olyankor is jó

menlevél részünkre, megnyugtató számunkra, amikor saját tehetetlenségünk és gyámoltalanságunk miatt kellene nyugalankodni. A nem kellő előrelátás sokszor olyankor is jó

(Folytatás a 2. oldalon.)

(Folytatás az 1. oldalról.)

látás, a gondatlanság a fő oka a legtöbb panasznak.

Csak akkor hivatkozhatunk objektív nehézségekre, ha a munkánk részéről már mindent megtettünk egy-egy probléma megoldásáért.

A postás dolgozók kisebb nagyobb panaszainak orvoslása — elemzése a beszámoló — általában nem igényli milliók vagy százazres nagyságrendű pénzügyi eszközök bevetését,

vagy felsőbb szervek intézkedéseit. A panaszok túlnyomó többsége a helyi hibákból, nemtörődomségből adódik. Szakszervezetünk semmiféle megfontolásból nem tűrheti ezt. Pénzügyi beavatkozás nélkül — a szakszervezet megfelelő hozzáállása következtében — nő majd a „posta teherbíróképessége”.

A beszámoló hangsúlyozta, hogy a postás dolgozókról való gondoskodás, a dolgozók ügyének lelkiismeretes intézése önmagában is nagy tudatformáló erő.

Éljünk jobban az üzemi demokrácia adta lehetőségekkel

A továbbiakban a szocialista demokrácia erősítéséről hallottunk. A történelmi visszapijlantás után Zsuffa elvtárs kijelentette:

— Szakszervezetünk a jelenlegi helyzetben elsősorban az üzemi demokrácia alapvető formájának: a termelési tanácskozásoknak, a szakszervezeti taggyűléseknek hatékonyabbá tételét, a választott szervek mellett működő különböző munkabizottságok aktivizálását tartja fő feladatának.

Megállapította, hogy a postán a termelési tanácskozások általában betöltik a szerepüket. Lehetőségeiket viszont — mint tömegpolitikai nevelőeszközt — még korántsem használják ki. Ezért több intézkedés történt, hogy e tanácskozások a postás dolgozók olyan fórumai legyenek, ahol az érdekeltek a tulajdonos szemléletével, aktivitásával vesznek részt és vállalnak személyes

rinti feladatot a közös munkából.

Van bőven tennivaló a termelési tanácskozások hatékonyabbá tételében. Elsősorban törekedni kell arra, hogy a dolgozók minden felvetett javaslatukra, bírálatukra kielégítő választ kapjanak. E tanácskozásokon a postaszervek legkisebb egységei is konkrétan ismerjék meg egy adott időszak feladatait.

A szakszervezeti taggyűlésekkel kapcsolatosan a beszámoló hangsúlyozta: az alapszervek életében vezető fórummá kell válniuk. A tagság tájékoztatása ma már rendszeresen biztosított. De az egyes feladatok közös kidolgozása, a beszámolási kötelezettség helyes értelmezése területén korántsem kedvező a helyzet. Szükséges éppen ezért, hogy az eddigieknél nagyobb nyilvánosságot kapjon itt is a közvetlen érdekvédelmi tevékenység. A taggyűlések tükrözzék az alapszervek életét. Egyszerűen keltsék fel a dolgozók érdeklődését.

Nincs kétféle erkölcs!

A kapitalista ideológiával szembeni harc feladatait elemzte a továbbiakban a beszámoló. Figyelmeztetett az osztályellenesség, a kapitalizmus különböző ideológiai módszereire, többek között az úgynevezett „fellazítás” taktikájára. A káros eszmék megnyilvánulnak a kispolgári

gondolkodásban, ízlésben, a vallásos világnézetben, a nacionalizmusban is. Utalt a harcias, szerzési hajlamra, amely háttérbe szorítja a becsületet, a tisztességet.

A szocialista erkölcsi eszmét képviselő dr. Zsuffa Szabolcs mb. főtitkár kijelentette: nincs

külön erkölcs a magánéletre, és külön a társadalmi életre.

A mi erkölcsünk — a szocialista erkölcs — a dolgozó ember tiszteletére és megbecsülésére, a szocialista módon végzett munkára, a közösség érdekeinek elsőbbségére, a szocializmus ügye iránti hűségre épül, otthon és munkahelyen egyaránt.

Ezután a szakszervezeti nevelőmunka magasabb eszméiről, feltételeiről és eszközeiről esett szó. Ezt a tevékenységet olyan módon kell végezni, hogy minden szinten és valamennyi munkaterületen a posta munkájának segítségével, a munkaversenymozgásban, bér- munkaügyi, társadalombiztosítási, munkavédelmi, kulturális, üdülési és sportmunkában jusson kifejezésre. E munka akkor lehet csak sikeres, ha egyes intézkedések megértése nem adminisztratív módon, szűk szakmai szemszögből történik, hanem politikusan hajtjuk és hajtjuk végre azokat. Csakis így lehet megteremteni a szakmai és a politikai nevelés nélkülözhetetlen egységét. A tisztviselők ismerjék a vonatkozó rendelkezéseket, intézkedéseket, s ennek szellemében végezzék feladatukat.

Vigyázzunk a túlzott biztonsgárgárral, mert az hamis illúziókat kelthet, s olyan passzív, elkényelmesedett magatartáshoz vezethet, hogy sokhelyütt még akkor is úgynevezett központi szempontokra várnak, amikor az adott ügyben helyileg azonnal intézkedhetnek.

Szó volt az ifjúság neveléséről, a KISZ-szervezetekkel való kapcsolatról, a művelődési, kulturális és sportlehetőségek jobb kihasználásáról, az ismeretterjesztő munkáról, a könyvtárak jobb kihasználásáról, egyezmény a munka politikai és eszmei tartalmának szem előtt tartásával.

Egyértelmű és világos állásfoglalás az irányelvek eszméi mondanivalóját illetően, türelem, szívósság, és következetesség a mindennapi munkában. Ez a feltétele annak, hogy politikánk és világnézetünk szakszervezetünk hangján, a postán mindenütt meggyőzően kifejezésre jusszon — fejezte be referátumát dr. Zsuffa Szabolcs mb. főtitkár.

Ezek után Bíró Bódis József titkár kiegészítette az írásban előre kiadott, a szakszervezet munkájáról szóló éves jelentést. Előjáróan megjegyezte, hogy az elnökség az év folyamán rendszeresen foglalkozott a tervteljesítés helyzetével, elemzésével, s erről időben tájékoztatták a szakszervezeti tisztviselőket, a postás dolgozókat. Majd utalt az MSZMP közismert 1964. decemberi határozatára és az ahhoz kapcsolódó tennivalókra.

Hangsúlyozta, hogy 1965-ben a postával szemben támasz-

tott igények mennyiségi növekedésének üteme csökkent. A népgazdasági szinten bekövetkezett általános ütemcsökkenés — a szocialista vállalatoknál, intézményekben — a szakszervezetnél is megjelent. A szakszervezetnél a növekedés — fokozottabban jelentkezett a postán. Vonjuk le az ez évi tapasztalatokat a jövő évi terv és előirányzatok elkészítésénél, mind a szakmánál, mind a szakszervezetnél. E tényeket figyelembe kell venni az egyes dolgozók, kollektívák vállalásainak szervezésénél és értékelésénél is.

mekhez átkerülő munkások bérét hozzák egy szintre azokkal, akik már ott dolgoznak.

Hasonló nehéz a helyzet a kézbesítési létszám biztosítása területén is, ezért is sürgette többek között a kapuajtó levélszekrények felszerelése ütemének meggyorsítását.

A továbbiakban javaslat hangzott el arról, hogy a szakszervezet szükségesnek tartja a jövő évi bérfejlesztés összegéből a fokozatos előléptési költségeinek fedezését, az időközben megszünt műszaki és forgalmi ágazatoknál a különböző időpontokban fizetett üzemi jutalom egyidejűben való kifizetését. Így a forgalmi dolgozók a jutalmat a többi postás dolgozóval együtt a tárgyhónap végén kaphatják meg. Ezt 1966. áprilistól javasoljuk megvalósítani.

Az év végi forgalom sikeréért

A postás dolgozók a közeli hetekben minden biznnyal ismét nagy erőpróba előtt állnak. Minden dolgozó, szakszervezeti tisztviselő segítse a várható év végi forgalom sikeres lebonyolítását. Ezek az eredmények nagymértékben befolyásolhatják az év végi előirányzatok jobb teljesítését. Mint minden évben, a Postavezérigazgatóság most is külön eszközöket bocsát a növekedett forgalom lebonyolítására. Ki kell hangsúlyoznunk, hogy ezek maradéktalan igénybevétele nem kötelező, jó, ha az eszközökkel és a költségekkel ésszerűen takarékoskodunk. A hátralevő időben végzett jobb munkával nemcsak az éves, de a második öt éves terv sikeresebb teljesítéséhez is hozzájárulunk — fejezte be Bíró Bódis József elvtárs az elnökség írásos jelentéséhez fűzött kiegészítést.

Törekedjünk a jó minőségre!

Az utóbbi években a szocialista munkaversenyben egyre inkább előtérbe kerültek a szolgáltatások minőségének javítására irányuló vállalkozások. Ezt Központi Vezetőségünk januári ülésén fő feladatként jelölte meg. Van is előrehaladás. A postai szolgáltatások minőségét jelző mutatók többsége kedvezően alakult, — állapította meg Bíró elvtárs. Figyelmeztetett azonban arra, hogy a javulás ellenére több szolgáltatásunknál a postát igénybevevő joggal vár többet. Így például a rádió- és televízióadás fejlesztését, hogy javuljanak a vételi lehetőségek.

Megemlítette, hogy a Postavezérigazgatóság Kollégiuma a szakszervezettel egyetértésben javasolta a minőségi mutatók felülvizsgálatát. Olyan mutatókra van szükség, amelyek az eddigieknél

pontosabban teszik érzékelhetővé a postai szolgáltatások minőségét. A helyi szakmai és szakszervezeti szervek pedig az eddiginél sokkal többet tegyenek ez irányban is. Utalt a munkaidő jobb kihasználására, a munkaszervezés jelentőségére. Példának említette a Budapesti Távfeszülő Igazgatóságot, ahol munkaszervezéssel 142 dolgozót szabadítottak fel, így teljes egészében fedezték a bővített távfeszülő központok létszámigényét. E törekvések meg is voltak a hasznára, mert a Budapesti Távfeszülő Igazgatóság a létszámmegtakarítás egy részét — havi 50 ezer forintot — a béralapemelésre fordította. Felhívta a figyelmet: a szakszervezet helyeselné, ha több ilyen és hasonló törekvést tapasztalna másutt is.

Éljünk jobban a lehetőségekkel!

A továbbiakban az élő és holt munkával való takarékos gazdálkodásról beszélt. Megemlítette a pécsi távfeszülő központ dolgozóit, akik olyan munkákat végeztek el — mert volt szabad kapacitásuk — amelyért a korábbi években túlmunka díjat, vagy állományon kívüli bér-alapot fizettek ki. Figyelmeztetett arra is, hogy egyes területeken a helyi vezetők többszöri felhívás ellenére sem gondoskodnak a személyi vagy gépi kapacitás kihasználásáról. Nemcsak szorgalmazni kell a gépek beszerzését, hanem törekedni kell arra is, hogy a nagy anyagi ráfordítással beszerzett gépek könnyítsék a nehéz fizikai és szellemi munkát, növeljék a termelékenységét.

Szakszervezetünk hosszabb ideje sürgette az új forgalmi létszámmegnövelés elvégzését, a szakkollégiummal való megvitatását. Szakszervezetünk egyetértése után ennek nyilvánosságra hozatala 1966. január 1-én várható. A létszámmegnövelés, a helyi munkaszervezés, a helyi munkaszerve-

zés, a munkaerő-gazdálkodás és bizonyos mértékben az anyagi ösztönzők elosztásának alapja lehet. Értessük meg a postás dolgozókkal a létszámmegnövelés szükségességét, s azt, hogy e normák a jelenlegi technológiához szabottak, s annak változása esetén a normák is megváltoznak.

A bérézés szempontjából arról a KPM területén is érvényes rendelkezésről van szó, ami szerint: ha egy szerv a tervezettnél alacsonyabb létszámmal oldja meg feladatait, akkor a megtakarított bérek 50 százalékát dolgozó átlagbérének emelésére fordíthatja. Érvényes a legutóbbi bérrendezés idején kiadott rendelkezés is: vegyük figyelembe az egyéni munkakörü körülményeit és a munkajellegét is. Adandó alkalmakkor azoknak, akiknek nagyobb a teljesítményük, ugyanakkor a minőség szempontjából is jól dolgoznak, a szakszervezet javasoljon munkakörü körülmények emelését. Ugyanez vonatkozik a negyedévenként szétosztott jutalmakra is.

A törvényességről — átlagbérről — prémiummódosításról

Korábban már jelezte: szükség van a Posta Fegyelmi Szabályzatának módosítására. Ezt a Munka Törvénykönyvében megjelent módosító rendelkezések, a megváltozott körülmények is indokolják. Részt vettünk az előkészítő munkában, s bejelentem: a közeljövőben sor kerül az új fegyelmi szabályzat kiadására. Ezt illetően általában egyetértünk a Postavezérigazgatósággal, egy lényeges kérdés kivételével. Miért akarják fenntartani a feljebbviteli eljárásnak régi formáját a legsúlyosabb fegyelmi határozatnál: az elbocsátásnál? Legyen ilyen esetben is a Munkaügyi Döntőbizottság a feljebbviteli fórum. Semmi nem indokolja ma már, hogy a postán eltérjünk a Munka Törvénykönyve általános rendelkezéseitől. Ha a döntőbizottságok alkalmasságát a munkaügyi viták eldöntésére, akkor legyenek alkal-

masak arra is, hogy a dolgozó a ránevezte legsúlyosabb határozat igazságát vitassa — hangoztatta Bíró elvtárs. Ezt a megállapítást a Központi Vezetőség helyesléssel fogadta.

A továbbiakban a Munka Törvénykönyve egyes rendelkezéseinek módosításáról, az ezzel kapcsolatos intézkedésekről hallottunk. Az év elején úgy látták, hogy a létszám biztosítása zökkenőmentes lesz, kiderült azonban, hogy ez a megállapítás megalapozatlan. A kábelüzemben és az igazgatóságok területén elsősorban a táviró munkásoknál a munkaköltségek feltöltése ma is gond. Az emberek ugyanis nem szívesen vállalják a vándoréletet, s az azzal járó nehézségeket. A beszámoló néhány olyan intézkedést helyezett kilátásba, amelyek jobbá teszik a munkakörülményeket. A szakszervezet bérügyi intézkedéseket is javasol: az építőüze-

A Központi Vezetőség elfogadta és jóváhagyta az elnökségnek azt a javaslatát, hogy az alapszervezeteknek nem kell visszafizetniük az 1960 júniusában, az új tagdíjrendszert bevezetésekor, az első tagdíjbélyeg ellátmány értékesítéséből befolyt összegeket. Ez az összeg, amely ezután véglegesen az alapszervezeteknél marad, igen jelentős: 594 ezer forintot tesz ki.

Az alapszervezetek törekedjenek arra, hogy az összegeket tervszerűen használják fel, s abból elsősorban az üdülőbeutaló jegyek ellenértékét egyenlítsék ki.

Az összegeket egyébként az alapszervezetek költségvetésén belül, az ott meghatározott és a taggyűlés által jóváhagyott bármely feladatra fordíthatják.

A napirend feletti vitában felszólaltak: Szantner György (Bács-Kiskun), dr. Káldor János (Postás Központi Művelődési Ház), Juhász István (Nyíregyháza), Benkő Tibor (Győr-Sopron), Barabás Éva (Postavezérigazgatóság), Szabó János (Budapesti Távfeszülő Igazgatóság), dr. Mosonyi Ferenc (Posta Kábelüzem), Valter Ferenc (Rádió és TV Műszaki Igazgatóság), Dejcz Gábor (Budapesti Postaigazgatóság), Szabó Pál (Pest megye), Csáki László (MSZMP), Szabó Géza (Sárospatak), Agoston Jenőné (Budapesti vidéki Postaigazgatóság), Péter Ferenc (Baranya megye).

A hozzászólásokra dr. Zsuffa Szabolcs mb. főtitkár és Bíró Bódis József titkár válaszolt.

A Központi Vezetőség a beszámolót, illetve a jelentést határozatként egyhangúan elfogadta.

Az év végi jutalomról

A Központi Vezetőség ülésén felszólalt Nemes Sándor, postavezérigazgató-helyettes. A posta egész évi munkáját értékelve hangsúlyozta, hogy ez évben erről bonyolultabb, s nehezebb beszélni. A postai szolgáltatásokkal szemben támasztott igények növekedésének ütemében beállott változások kedvezőtlenül befolyásolták az éves eredményeket. Megemlítette az év egyik legfontosabb postai eseményét, a szervezeti módosítást, amelynek hatásait egy év múlva lehet majd lemérni. Hangsúlyozta, hogy az év munkája lényegében a jövő évi feladatokat alapozza meg, tehát éppen ezért nagyobb körültekintést igényel a végrehajtás. Szólt a távfeszülő díjmelés kedvezőtlen hatásáról, de aláhúta, hogy a postán elmaradt bevételek nagyszámú átlagos költségmegtakarításként jelentkeznek. Figyelmeztetett arra, hogy minden problémát nem lehet egyszerűen a távfeszülő díj emelésével magyarázni. Végleges értékelés az év befejezése után várható.

Jelenlegi gazdálkodásunk és tervezési módszereink nem elég rugalmasak ahhoz, hogy évközben alkalmazkodni tudjunk a költségek tekintetében azokhoz, amelyek a forgalom területén bekövetkeztek — hangoztatta a vezérigazgató-helyettes. Megemlítette, hogy a bevételek színvonala mintegy öt százalékkal maradt el a tervezettől, ugyanakkor felhasználták azokat a költségeket lé-

nyegében, amelyek előirányzottak voltak. A posta gazdálkodásában hasonló helyzet az elmúlt 15 évben nem fordult elő. Tehát keresni kell azokat a módokat, lehetőségeket, amelyekkel év közben a költségek tekintetében rugalmasabban tudunk alkalmazkodni a hirtelen bekövetkező változásokhoz, akár növekedésről, akár csökkenésről legyen is szó.

Szólt arról, hogy a posta fejlesztési beruházási terveinek teljesítésénél kedvezőek a kilátások. Október végén a beruházási terv — az átvett keretek révén — mintegy 451 millióra emelkedett. Az éves teljesítés 96–97 százaléka körül várható, s ez igen kedvező. Beszélt a Zugló távfeszülő központ átadásának jelentőségéről, s arról, hogy a létesítményt 45 nappal a kitűzött határidő előtt átadják. Hangsúlyozta, hogy ebben nagy szerepe van az üzemek közötti szocialista szerződésnek, amelyek megkötésében nagymértékben a szakszervezet Budapesti Bizottsága is részt vett. Októberben kezdődött el a Lágymányos távfeszülő központ és a Budapest 100-as postahivatal építése.

Ez évi munkánk végső mérlege — a forgalomcsökkenéstől eltekintve — nem kedvezőtlenebb, mint a korábbi éveké és az eredményekben tükröződnek azok az erőfeszítések, amelyeket a postás dolgozók ez év során is a töltök megmozdított és elvárt áldozatkészséggel és szakmaszeretettel teljesítettek. Tük-

röződnek ezek az eredmények a Központi Vezetőség és a Postás Szakszervezet valamennyi aktivistájának lelkesítő munkájában is. — hangoztatta elismerően Nemes Sándor.

A továbbiakban a jövő évi tervvel kapcsolatosan adott tájékoztatást, megjegyezve, hogy azok még a felsőbb szervek által nem elfogadottak, nyilvánosságra hozatalukra a későbbiekben kerül sor.

Néhány szót az ez évben várható évvégi jutalomról. Az elmondottak azt is tükrözik, hogy ebben az évben nem számíthatunk olyan összegű évvégi jutalomra, mint amilyet az elmúlt évben elértünk. A tavalyi ugyanis szinte rekordnak számító nyereségszint után képződött és ezt a nyereségszintet figyelembe véve az ez évi gazdálkodás jellemzőit nem lehet elérni. Az év első háromnegyed részében teljesítettük az alapszervezeteknél előírt nyereségszintet és ez a feltételek szerint annyit jelent, hogy jogosultak vagyunk hat napi bérnek megfelelő jutalmat kifizetni. A hat nap növekedése az év hátralevő részének munkájától függ, s erről a fórumról is kérek minden postás dolgozót és minden vezetőt, hogy a törvényes keret és a postai munkaerőköltségek, a szolgáltatási fejelembetartása mellett törekedjenek a hat nap további növekedésére — fejezte be hozzászólását Nemes Sándor elvtárs a posta vezérigazgató-helyettese.

DÉLELŐTT, DÉLUTÁN, ESTE...

Szabálytalan tudósítás három fejezetben

11 óra 7 perc. Az óramutató halkán, kattánva ugrik, mégis meghallani. A Budapest 5-ös számú postahivatalban ilyenkor nem út nagy zajt a közönség, egybefolyának a csendes zűmmögő hangok, lágy folyam hömpölyög, csattanó, ingerült szó nem robban sehoh. Egy férfi jön, behajol az ablak, mintha titkot sügna, a válasz is ilyen, ráadásként egy mosoly onnan belülről, minden rendben és máris megy tovább, egy idős néni követi. Motyogva beszél, kissé zavartan, mint aki ritkán jár ilyen helyen, vagy azért, mert nem dologban jött, csak kérdez, s úgy érzi, föltartja azt, aki ott az ablak mögött ül. De az nem így érez: udvarias, szolgálatkész, és a néni csöndes hálálkodással tottyan tovább, még jártában is köszönetet mond, alig hiszi, tetszik neki itt minden, kivált az emberi kedvesség.

Megyek egyre beljebb. Az üvegajtó kétoldalt két-két üvegfalú telefonfülkével hívogat. Távolosági — és helyi beszélgetésre. Kettő ilyen, kettő olyan, úgy tűnik, túlzott ez az „igazságosság”, és fix kettesre venném, az utóbbiból három kellene, az előbbiből elegendő volna egy is. Átlépek az üvegajtón, néhány lépés, a csomagfelvevő előtt állok. A helyzettől ismerős nem járja meg ezt az utat, ő tudja, van ide közvetlen bejárat is az utcáról. A felvevőhely nem hivalkodó. Egyszerű és praktikus. Az asztal magassága kedvez annak, aki a csomagot hozza és annak is, aki átveszi, hogy a mérlegre helyezze. Két mérleg áll hátat fordítva egymásnak, nincs idejük társalgásra, dologidő van, egyre jönnek a csomagok. Szanyi, Kevermes, Bánhida, — a csomag a mérlegre kerül, lendül az ecset, gyors a ceruza mozdulata is, kis szusszanás —, jöhet a következő, nincs fennakadás. Pedig az átvevő újonc, néhány napja áll csak itt, a postahivatalt eddig csak a túlsó oldalról látotti *Haller István*. A jágorong csalta ide, a csapat erősítésére hozták, de a jelek szerint a hivatalban sem lesz teherterhel. Persze — így, mondja — nem akar a csomagfelvevőben megöregedni. Tanulni, tanulni, aztán majd meglátjuk! Hány csomag volt a mai nap, eddig? Válatvon: nem számolta, elég sok. Szemből vele *Molnár József* áll. Idős, tapasztalt ember, lassú, nyugodt mozdulatok. A „Budavox” ajándécsomagok ott

sorakoznak előtte. Irány: Itália, Chile, Izrael, Indonézia, Pakisztán — a világ minden tája. Az ember, aki hozta, gyanakodva néz. „Hát éppenséggel megnézheti, ha akarja! Mit akar látni?” A nevet kérem. „Minek az, valami nincsen rendben?” Morog. Valami olyasmit: „Hát ez meg mit szimatol itt?” Nem szólok, minnek, úgy teszek, mintha nem hallanám. Hányadik? „Háromszáz, de lehet, hogy már több is, nem érünk rá most számolgatni.”

Ajándécsomagokat vesz át *Donka Anna* is. Az ő „hivatala” exkluzív, csak a *Tempó* Ktsz-tól vesz át. Naponta kétszáz csomagot, mind külföldre megy, az ajándéknak külföldben is örülnek az emberek.

A legnagyobb forgalom

ideje van Budapest 8-as számú postahivatalában, a pontos idő 17 óra 40 perc. Sor áll a két pénzbefizetési ablaknál, sor áll a két levélfelvételi, értékcikklablaknál, a középen álló két asztal mellett minden hely foglalt, de az állóhelyeken is „minden jegy elkel”: csekk, levél, távirat — sercegnek a tollak. Egy-egy „spekuláns” is akad, két ablaknál is fog helyet, talán így hamarabb kerül, az ablak elé. Nem pihen a takarékszolgálat sem, egy és mögötte a másik, mire az végig, ennek már ott a mögöttése. Csak a leveleket befogadó láda végez azonnal: huppan a levél és a küldő már lép is tovább.

18 óra. Az emberhullám tetőzik, két-három percig csak távozó ember nyit ajtót, a megsűrűsödött levegő is mintha könnyebbédné, aztán jön az újabb roham. Ismét ki lehet tenni a „megtelt” táblát, a testek egymáshoz nyomódnak, itt-ott felszikkrik az indulat, aztán megül, nincs idő kitörni, az ablak mögötti munka ritmusa fogva tartja a szemet, fogva a türelmetlen lelket, fogva a szót. Ismét akad egy-két „spekuláns”, figyelnek, hátha a másik ablaknál gyorsabban megy, minden perc drága, gyerünk...

A Bacsó Béla utca sarkán ott áll a zöld postautó, az utolsó csomagokat most rakják be, a felvevőtér üres. Most van idő egy cigarettát meggyújtani. A kocsit indul, ellobban a gyufa lángja. Egy 12 éves forma fiúcska lép be, kezében kosaras küldemény, szé-

pen körül van varrva, előírás szerint: — Ez már a következő kocsi marad. A gyerek köszön, a felvevő szusszan, csönd van.

A húsz perc odaát letelt, ismét tetőzik az emberhullám. Mintha valami távoli diszpécser irányítana, két-három percet vár, hogy újabb rohamot indítson, talán még nagyobb, mint eddig. És jön az újabb! Elkéseredett küzdelem ostromlók és ostromlótak között, a láthatatlan vezénylő biztat: még egy roham és be vesszük a várát, — de az ostromlott sereg állja, a vár áll és töretlen, a „várablakok” mögött semmi nyoma a nyugtalanságnak: így van ez itt mindennap. Csúcsforgalom van. Ennyi az egész!

Vigasztalan esik az eső,

este van, késő este, és sötét. A 72-es postahivatal épülete túlzott szerénységgel húzódik meg a pályaudvari épület végében, a járassal nem ismerős algha találna meg, a neonfelirat nem hirdet semmit — nem égi!

21 óra 40 perc. Úgy tűnik, ilyen lehet közepes nappali forgalomban a postahivatal élete: minden ablaknál van valaki, sorállás sehol, csak a nagyban értékcikk-árusításnál, de hamarosan kiderül, hogy ez a sor már a postahivatal éjszakai életéhez tartozik, ezek már a „törzsvendégek” közül valók: „zsákosok”. Az első csoport: fodrászok, édességbolt-vezetők, KÖZERT-pénztárosok, szával, azok, akik 20 órakor, 21 órakor elkészönnék az utolsó vendőtől, megcsinálták az elszámolást, aztán gyerünk a postára!

Az asztalnál idős néni és két idős férfi ül: levelet írnak. Lassan, nyugodtan, elmélyülten. Az idős kezek nehezen mozognak, de azt is láthatni, hogy nem tollhoz, nehezebb szerszámhoz szokott a kezük. Nem baj. Van idő jól meggondolni, miről adjanak hírt a távolba, mi felől kérdezzenek, nem sürgel a tatár, van idő elég, ez a postahivatal nyitva van akár reggelig is, azazhogy, reggeltől meg éppen tovább, mivelhogy éjjel-nappal nyitva az aajtja. Az időjárassal sincs baj, jó meleg van idebe, még a fel-

sőkabátot is leheteti, ha valakinek éppen ehhez van kedve. Mégcsak fogyasztani sem kell semmit, nem úgy, mint teszem azt másol, ahol ezért még meg is szőlöngatják az emberfiát. Alighanem ez az oka, hogy a „zsákos” törzsvendégek mellett, másféle „törzsvendégek” is akadnak itt. Amott egy néni kegyelmesen elhelyezkedve alszik, nem szundikál, inkább úgy tűnik, hosszabb távra rendezkedett be, az álma nyugodt, nem zavarja senki. Há, persze, nehéz könnyű lélekkel valakinek az álmát megriasztani, meg aztán az öregség is tiszteletet ébreszt, de mégis... akárhogy is, ez postahivatal, nem is akármilyen, és akárhol, nem pediglen szállás hajléktalanoknak. Néha egy-egy túlságosan jókedvű lélek is betéved ide, vonzza őket, mint pillangót a fény. Távozik aztán családostán, hogy az ablaknál sehogysem akarnak kimérni neki semmi torokbőlgötöt, csak néha bődül el haragjában, ilyenkor hamar itt a segítség, telefonhívásra „házhöz” jön a pályaudvari rendőri ügyelet.

A „zsákosok” késő éjszakáig jönnek, ők az igazi törzsvendégek, nem bajt hoznak, meg bosszúságot, hanem pénzt, három-négymillió forintot egyetlen éjszaka. Szinte percire tudják, honnan, melyik vendéglátóipari egységtől (ez a hivatalos nevük!) mikor érkeznek, az átvevő tapasztalt ember mind. A másik ablaknál táviratot, ajánlott levelet vesznek át, és az interurbán telefonbeszélgetést intézik. Itt bizony csak a bizonytalanság a biztos, más semmi. És nem tud előre az éjszakából sokat a csomagfelvevő sem, legföljebb annyit, hogy eltelik ez is, mint a többi és újra reggel lesz. De, ez ennek a postahivatalnak mindegy, ide soha nem jön hiába a közönség.

Aztán az is kitudódik, hogy a neonnak sincs semmi baja, csak a gyakorlott portás helyén ül alkalmi, megtaláljuk az elbújt kapcsolót is, kigyulad a neon és messzire hirdeti: 72-es postahivatal!

Éjszaka van, de az eső már nem olyan vigasztalan, elriadt a sötét — a főváros él!

BRODY IMRE

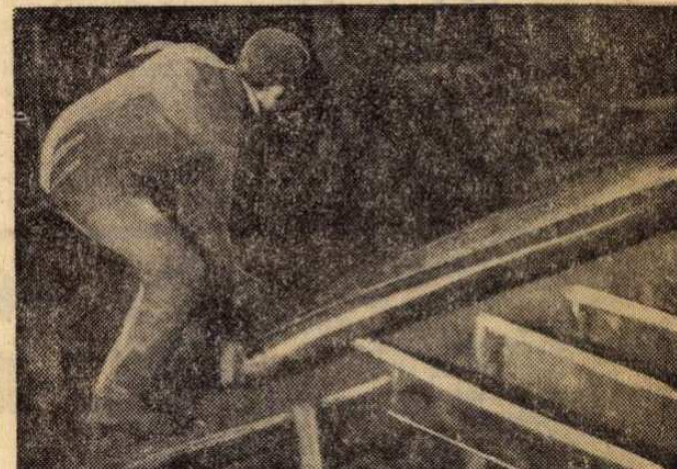
Éjféli látogatás

November első hetében a főváros legforgalmasabb pontján — a Körút és Rákóczi út kereszteződésénél — kompresszorok zúgása, légkalapácsok kattogása vegyül a sokszínű és hangú forgalom zajába. Rikító piros-fehér színre festett ideiglenes korlátokon „Posta-Kábel” felirat hívja fel a figyelmet arra, hogy itt dolgoznak a Posta Központi Kábelüzem Építési Üzemének dolgozói.

November 3-án és 4-én éjjel tájban voltunk a helyszínen. A lebontott Nemzeti Színház helyén takaros, zöldre festett kis fabódé egyikében tanácskoztunk Szanyi Ferencel és Orosi Sándorral, a munkavezetőkkel.

— November 1-én kezdtünk itt dolgozni. Sajnos, a tervezők — jegyzi meg Szanyi Ferenc munkavezető — elszámították magukat, 1,2 méter mélységű árokást terveztek, s a legtöbb helyen 3—4 méternyire is le kell mennünk. Emiatt 1—2 nappal elhúzódik a munka.

— Sok gondot okoz a nagyforgalmú közlekedés is. Vigyáznunk kell magunkra is, a közönségre is. Igaz, a rendőrség sokat segít. A nagyfokú éberség ellenére mégis történt baj. Egy személygépkocsi a figyelmeztető tábla ellenére az összeszű-

küli útszakaszon előzőtt, s a gödörben kötött ki. Hétfőn halban egy italo járókelő, feldöntve a korlátokat, ugyancsak az árokba került. Szerencsére különösebb sérülés nem történt.

— Valóban, nappal kell gondoskodnunk arról, hogy éjszaka zavartalanul folyjék a munka. Több vállalat dolgozik az aluljáró építésén. Minden reggel kooperációs tanácskozást tartunk az együttműködés érdekében. Igyekezzünk mi is összehangolni másokkal a feladatokat. Ezért kötöttünk szocialista szerződést a Közlekedési Építő Vállalattal. Ők adnak nekünk pl. kész betont, mi pedig kölcsönadjuk a markolódarukat, vagy besegítünk más munkálatokba — halljuk Mészáros József építésvezetőtől.

Szemlére invitálnak, figyeljük a munkát, melyet éjjelnappal, két műszakban, mintegy 40 kábelépítő végez. Dus Mihály és Hegyesi András légkalapáccsal bontja az útszakaszt. A túlsó oldalon — a gyógyszerár sarkán — Polyák Pál és Balázs János vagy két méternyire lent a mélyben lapátol.

— Kompresszor kell ide. Nézzék csak. Betonrétegre akadunk — panaszkodik Balázs János. A vezetők gyorsan intézkednek, s rövidesen már ott a kompresszor, s kattognak a légkalapácsok.

A Csemege Áruház árkádjá sarkán markolódaru önti a földet a billenő tehergépkocsi. Bujáki Géza, a daru kezelője nagyon ügyes, hiszen az Emke-sarkon már várják a közlekedési építők.

Az útszakasz egy részén már elérték a megfelelő mélységet, s lent, négy méternyire Valki Sándor lapátolja a sáros földet — sötétben. Szóvá tesszük, hogy világítás kellene ide, mert a munka is gyorsabban menne, no és csökkennie a baleseti veszély is. Ismét gyors intézkedés, s Valki Sándor már világosan dolgozik. A közelben Koncz József, Juhász Ferenc, ifj. Szemesi József és Villás Bertalan a mély árok oldalait deszkázza a biztonsági előírásoknak megfelelően.

Éjjel van. Az eső tovább szemerkél, ez kissé lehűti a munkahelyet. Bérces György

KINDZIERSZKY EMIL

KALAND A POSTAMÚZEUMBAN

FANTASZTIKUS KISREGÉNY

(6)

A képernyő elsötétült, s vártam, mi fog történni. Arra számítottam, hogy Giga közbenjárására a repülőtérre értem jön valaki. Már jó húsz perce türelmetlenül sétáltam föl s alá, amikor egyre erősödő, furcsa, sziszegő hangra lettem figyelmes. A hang irányába tekintve, mintegy 50—60 méter magasságban egy gyorsan repülő emberi alakot vettem észre. Függőleges helyzetben száguldozt felém, majd egyre alacsonyabba szállva, mint a hóhély, simán mellém ereszkedett. Amint szelvédo szemüvegét leoldotta, Giga ismertem fel az égből pottyan jövevényben. Vastagtalpú cipő, nadrág volt rajta. Kezében pedig fémkalapot láttam.

— Ne haragudj, hogy megvárakoztattalak — mentegetőzött Giga — erre az útra át kellett öltöznöm. Monorral jöttem, hogy mielőbb ideérjek.

— Monorral? Talán Monorrról jöttél? — Ezen az egyszerűes légi járművön, amit itt látsz. A mono-rakéta szó rövidítéséből származik a monor elnevezés. A tartályban sürtített gáz van, ami a fűvókákön nagy erővel kiáramlik, és ez adja a felhajtó erőt. Nem túlságosan nagy távolságokon gyors közlekedésre használjuk. Különösen vidéken hasznos a kézbesítő szolgálatban: a monorral a szó szoros értelmében egy ugrással el lehet érni a távolabbi településeket.

— A külterületre gondolsz?

— Arra, de nem a ti fogalmaitok szerint. Az egyéni gazdálkodás maradványa, a tanyavilág megszűnt. A tanyasiak már régóta beköltöztek a falvakba és városokba. Ezekről távolabb már csak az állattenyésztők, az állatgondozók és a feldolgozó üzemek szakmunkásai élnek kisebb közösségekben. Hasonlóképpen az erdészek, valamint a sűrűbben lakott helyektől különféle okok miatt távolabb telepített kutatóintézetek dolgozói és a hegyvidéki házaclakók lakói. Hazafelé, egyébként majd te is kipróbálhatod a monort, ha van meszed hozzá.

— Veled a pokolba is szívesen elmegyek — válaszoltam — hát még az égbe!

— Ha ilyen áldozatkész vagy — hűtött le Giga — segíts vinni a monort. Bent majd kapunk frissen töltött készületeket.

Bent a repülőtérén megismérkedtem a posta rakétaszolgálatával. Giga elmondta, hogy valamennyi kontinensre rakétával szállítják a leveleket, és ebben a munkában a nemzetközi munkamegosztás érvényesül. Magyarországi Ausztráliába küld postarakétákat, és fogadják az onnan érkezőket. Más európai országok a többi kontinenssel tartják fenn az összeköttetést. Az Ausztráliából érkezett, más

európai országokba szülő leveleket postairepülőjáratok juttatják el a rendeltetési országokba, és hozzák onnan az Ausztráliába szülő postát. Az érkezett anyagot nyomban az irányító terembe vitték, ahol elektronikus szétosztó gép az ausztráliai postajáratoknak megfelelően osztotta szét és kötegelte a leveleket. A szétosztással egyidejűleg a gép meg is olvasta a küldemények darabszámát, és az eredményt nyomban továbbította a PEAK-tárolóegységbe. Bélyeg nem volt a leveleken. A bélyeg, miután betöltötte hivatását, megszűnt létezni.

Koháry Béla, akit szenvedélyes bélyegyűjtőként ismerünk, megkérdezte Bincit:

— És mi lett a bélyegyűjtőkkel?

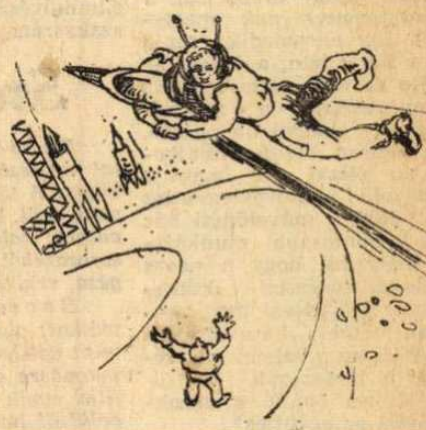
— Ezt kérdeztem én is Gigától — válaszolta Binci. Megtudtam, hogy továbbra is hódolnak szenvedélyüknek. Minden ország jelentet meg bélyegszerű kiadványokat, de ezeket a postaszolgálatban nem használják fel. Ezeket a kisgrafikákat gyűjtik, rendezgetik. No de hagyjuk a bélyegyűjtőket, inkább az élményeimről mesélek tovább.

Mindennap indítanak legalább egy rakétát, ha az anyag mennyisége indokolja, többet is, ami annyit jelent, hogy 24 órán belül a küldemény eljut a címzetthez. És persze naponta érkeznek is egy vagy több rakéta. Az irányítás annyira tökéletes, hogy a rakéta egy 100 méter átmérőjű körön belül ér a célba. A rakéta érkezését radarberendezések figyelik és automatikusan működő számitóberendezések adnak parancsot a féléző rakéták bekapcsolására. Ottlétemkor az irányító toronyban tanúja voltam egy rakéta érkezésének is. Az ausztráliai Sidney rádió jelezte a rakéta indításának pontos idejét. Alig egy félóra múlva a radarerőnyőn már megjelent a rakéta képe. Egymástól távolabb fekvő három állomás figyelte a rakéta útját, s a tőlük kapott adatokból az elektronikus számító gép pontosan meghatározta a rakéta pályáját. A leszállás irányítása már emberi beavatkozás nélkül ment végbe.

A repülőtér megtekintése után Giga meg-

tanított a monor kezelésére. Egyszerűbb volt, mint autót vezetni. A két vezérlőkar közül az egyikkel a magasságot és a sebességet, a másikkal pedig az irányt lehetett szabályozni. Először kisebb ugrásokkal próbálkoztam, majd Giga kíséretében több száz méteres utat tettem meg a levegőben. Egy óra múlva már olyan biztonsággal monoroztam, mintha a földön járnék. Hazafelé menet azért, Giga derékövémet egy lazára engedett szíjjal összekapcsolta, nehogy elbolyongjak mellőle, vagy az esetleg rossz manőverezés miatt valami baj érjen.

Kimondhatatlanul nagyszerű érzés volt ez a szabad repülés. Aránylag lassan repültünk,

Illusztráció: Bakallár József

talán 30 vagy 40 kilométeres sebességgel, úgy, hogy a légáramlás sem volt kellemetlen.

— Annyal vagy — mondtam Gigának.

— Azért, mert repülök?

— Nem, hanem azért, hogy erre a felejt-hetetlen monor-útra magaddal hoztál.

— Talán még nagyobb élményben is lesz részed — válaszolta Giga rejtélyesen. (Folytatjuk.)

Gabriella boldogan távozott

Kissé megilletődött fiatalok kapogtatnak be mostanában a Benczur utcai Postás Művelődési Ház irodájába. Az

irodalmi színpadot keresik; olvasták a kultúrrothton hirdetőjében, hogy az együttes tagfelvételt hirdet.

Jó helyen járnak. Csengery Judit színművész, az együttes művészeti vezetője és néhány vezetőségi tag sorban elbeszélget velük.

Magas, barna kislány következik. Szarka Gabriella, bér-számfejtő a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságánál. Nemrég került oda; az idén érettségizett, a közgazdasági technikumban. De mindig szerette a költészetet, az iskolában is szavalt, főként balladákat. A klasszikusokon kívül jól ismeri és nagyon kedveli Benjámin, Váci és a mai fiatalok költészetét. Nagy élményt jelentene számára — mondja —, ha idővel a dobogóról ő is tolmácsolhatná a szép verseket a közönségnek.

Rövid tanácskozás — és a vezetőség máris döntött: érdemes lesz vele foglalkozni. Próbák kedden és pénteken, s itt még ez a nyilatkozat, melyben minden új tag aláírásával kötelezi magát, hogy legjobb tudása szerint, rendszeresen részt vesz az együttes munkájában. A kislány boldogan távozik, székére máris egy bajszos fiatalember ül...

A tagfelvétel jellegzetesen évadeleji feladat, de a Postás Irodalmi Színpad ezen felül máris „nyakig benne van” az évad gondjaiban. Idei terveik felől kérdezzük a vezetőség tagjait.

— Tervek? Egy részük már meg is valósult. Október 20-án a Baross utcai postás munkásszálláson öttagú brigádunk bemutatta a „Hová jutnánk?” című vidám zenés irodalmi összeállítást, amely tulajdonképpen mai életünk görbe tükrét nyújtja. Ez a műsor még októberben hat ízben került a postásszállások közönsége elé, a postás nőotthonban, a Váci úti, Hungária körúti, Ivanka, Tömör és Majakovszkij utcai szállásokon. Az első nagy újdonság tehát: ismét rendszeresen lesznek — a tavalyi kihagyás után — a Postás Irodalmi Színpad szálláshelyi fellépései.

— Továbbá a Szabadakadémia VII. tagozatán a „Világ-irodalom” sorozathoz mi biztosítottuk a drámai rész „élő illusztrálását”. Ez azt jelenti, hogy oratóriuszerűen részleteket adunk elő a világ-irodalom nagy drámáiból, a tagozat témáinak megfelelően. Így elevenedik majd meg a Bánk bán, a Faust, az Othello és más, híres drámák néhány részlete a szabadakadémia előadói dobogóján.

Figyelemre méltó vállalkozás! Azt jelenti ez, hogy a műkedvelő művészegyüttes részt vállal a művelődési ház egyik legfontosabb munkájából. Bizonyos, hogy a neves irodalomtörténész dráma-történeti előadásai még vonzóbbak lesznek, ha a tárgyalt művek egyes részletei nyomában el is hangzanak.

— Milven önálló műsorokra készül az együttes?

— A Szilveszter megelőző napokban sorra kerülő vidám estünkön kívül két nagy önálló műsorra készülünk. Az egyikben egy mai magyar költő munkásságát mutatjuk be keresztmetszetben, a másikon néhány modern egyfelvonásos drámát. Együttesünk ugyanis az idén — bár jellegében

alapvetően irodalmi színpad marad — ráter egyfelvonásos színpadi művek előadására is. Általában kijelenthetjük: az idén minden, tőlünk műsort kérő postaszerv igényét ki tudjuk elégíteni.

S hogyan felel majd meg az együttes a megnövekedett feladatoknak?

— Tovább fokozzuk, javítjuk a belső, szakmai nevelőmunkát. Havonta egyszer például beszéd- és mozgástechnikai foglalkozást tartunk, vezetésére a legjobb szakembereket kérjük. Ugyancsak havonta egyszer klubnapot rendezünk, amelyre egy-egy másik irodalmi színpadot hívnunk meg, tapasztalatcsere céljából. Vendégünk lesz például a Vegyi KISZÖV, az angalföldi József Attila Művelődési Ház és a Budapesti Műszaki Egyetem együttese. Egy harmadik alkalom a közös színházlátogatásoké, melyeket minden esetben vita követ majd, hogy ezzel is fejlesszük az együt-

tes tagjainak hozzáértését. Külön-külön foglalkozunk a haladókkal és a kezdőkkel. Az utóbbiakat — külön ifjúsági brigádban — a legelső fokról kezdve tanítjuk meg az előadóművészet alap-elemeire.

Végül elmondják az együttes vezetői: terveik megvalósulását jelentősen segíti a helyprobléma megoldódása: heti két estére megkapták a művelődési ház mozi-termét színpaddal együtt. S minthogy a tervezett létszám még nem telt be egészen, várják továbbra is az irodalom, a dráma és a zene iránt érdeklődő fiatalok jelentkezését.

A Postás Irodalmi Színpad tavaly szép sikereket könyvelhetett el, részt vehetett a győri országos fesztiválon is. Az új évadban ezenkívül lelkesítheti őket az, hogy a műfaj iránti igény országsszerte tovább növekedett, az irodalmi színpadok a népművelésben egyre komolyabb szerepet töltenek be. G. Szabó László

Kézművészetünk SEREGSZEMLEJE

Újra gazdag, sokszínű a szobrászati anyag. S biztató élmény, hogy felzárkóztak már a fiatalok a jó tekintélyű idősebbek mögé. Nagy elismerést szerzett Segesdy György szép egri munkájával. Somogyi József újra jó munkával jelentkezett, Kerényi Jenő pedig méltó emléket állít Csontvárnak, a nagy magyar festőnek.

Nehezebben áttekinthető a festészeti anyag. Sok benne az ismert, a megszokott, a sokszor tárgyalt. Am el kell mondanunk azt is, hogy napjainkban megértett és új összefüggésben, új lírai nyelven jelennek meg a nemes hagyomány, a nagybányai, az alföldi, a dunántúli festészeti iskolák gazdag stílusbeli és gondolati eredményei. Ugyanakkor súlyosabb, tömörebb kopácsolódik ez a gazdag stílusbeli hagyomány, a mai társadalmi élmény hatása alatt. Szalay Ferenc, Kokas Ignác, Ridovics László, Sváb Lajos festményein szinte kitapintható a magyar művészeti hagyomány ötvöződése a mai mondandóval.

Külön kell kiemelniük Barcsay Jenő mozaikját, melyet szakmai körökben is örömmel üdvözöltek. Még ez is belefejt a szocialista-realistai ábrázolásmódba. E morális műfajban mind ez ideig egyedülálló ez a megfogalmazás. Ünneplésé teszi majd a miskolci intézményt.

A grafikai anyag is változatos. Kondor Béla, Csohány Kálmán, Gacs Gábor, Gross Arnold ötletes, költői grafikái érzékenységgel páratlanul gazdag anyagot képviselnek és magas európai szintre emelik művészetünket.

Gantner Ilona

BARANYAI FILMNAPOK

Magyar játékfilm-szemlélt tartottak Pécs városában és Baranya megyében november 10–14-e között. A szemle fő célja: a magyar film népszerűsítése. A Magyar Filmművészek Szövetsége Elnöksége titkos szavazással hat filmet választott ki vetítésre az 1964. szeptemberétől 1965. szeptemberéig bemutatott és besorolt magyar játékfilmek közül. Egy film fődíjat kap az ez alkalommal kijelölt országos társadalmi zsűritől. A szövetség által választott szakmai zsűri pedig szakmai díjakat oszt ki. (Lapzártakor a szemle még nem fejeződött be, így a díjakról következő számunkban adunk tájékoztatást.)

A magyar játékfilmek évi szemléje jelentős esemény, összefoglalás és felmérés, filmművészetünk egy fejlődés szakaszának mérlege. A ba-

ranyai filmnapok is tág teret nyújtanak arra, hogy a közönség találkozzék a filmek alkotóival, rendezőikkel és a színészekkel. A hivatalosan vetített filmek mellett még be nem mutatott új játékfilmek és a Balázs Béla Stúdióban készült filmek vetítésére is sor kerül. Pécs mellett Boly, Sásd, Komló, Szentlőrinc, Siklós és Szigetvár is szerepel a vetítési programban.

Filmművészetünk elismerését jelzi Fábray: Húsz óra című filmjének moszkvai sikere — a játékfilmek évi szemléjén egy év terméséből sorakoztatja fel a legjobbakat, köztük a Húsz órá-t. A tizedes és a többiek-et. Az álmodozások korá-t, az Így jöttem-et és az Iszony című alkotását, hogy képet adjon filmalkotóink eredményeiről.

• VI.

Szerelmes biciklisták

Bacsó Péter filmje érdekes és újszerű alkotás. A fiatal rendező, aki maga írta filmjét, a mai ifjúságról ad körképet. A történet egy könnyelmű fiú éréseiről, megkomolyodásáról szól. Kerékpáron balatoni nyaralásra indul három fiatalember: kalandjaikat mondja el a film, s közben az epizódok sorozatából kirajzolódik az ifjú szereplők jelleme, életfelfogása, erkölcsi világa.

Bacsó Péter ismeri a fiatalokat, érti és érzi problémáikat; alakjai összetettek, bonyolultak és ellentmondásosak, mint amilyen maga, a még kialakulatlan, minden hatásra, benyomásra érzékeny, sokszor csapongóan reagáló ifjúság. A film egyik érdeme, hogy sokszínűen ábrázolja a fiatalokat, belülről látatja saját világukat, felnötté érésüket. A rendező merészségét jellemzi, hogy filmjében alig néhány ismert színész játszik epizódszerepet. A fiatal főszereplők és „privát” szereplők gárdája kellemesen, közvetlenül és őszintén ábrázolja a mai fiatalokat. Mindez elsősorban Bacsó színészvezető munkájának eredménye.

Illés György operatőri munkája nagyszerűen segíti a film egész hangulatát, képei, tájai szinte a fiatalok szemével látatják a Balaton szépségeit. A „Szerelmes biciklisták” figyelmet érdemel és sikert ígér.

(vi)

A „REMEKMŰVEK”-SOROZAT ELSŐ HANGVERSENYE

A Postás Szimfonikus Zenekar „Remekművek” címmel bérleti hangversenysorozatot indított, amelynek első estje október 25-én volt a Zeneakadémia nagytermében. Ezuttal operaremekművek részletei hangzottak el, részben tisztán a zenekar előadásában, részben áriák és kettősök, kiváló ének-művészek közreműködésével, a zenekar kíséretével.

A részletek rövid értékelése előtt helyénvaló a kezdeményezés egészéről, pontosabban az első koncert koncepciójáról és helyéről ejteni néhány szót. Helyes és szükséges, hogy minden művész és művészeti együttes körülhatárolja létezésének, működésének okát, lehetőségeit és távlatait. Csak természetes, hogy a Postás Szimfonikus Zenekarnak — amely hibátlan együttessé, immár állandó jelleggel csatlakozik a főváros és az ország zenei életének kialakításába — meg kell cselekednie ugyanezt.

Az első sorozati hangverseny éppenséggel nem ad okot fenntartásra és aggodalomra. Az észrevétel a sorozat egészére, még inkább a zenekar működésének egészére vonatkozik. (S néhány korábbi élményből is táplálkozik.) A mi országunkban kialakult zenekari szerkezet mellett el kell vetni azt — az adott körülmények mellett hamis — elvet, hogy minden szimfonikus zenekar, mindenre való, hogy valamennyi működésének határai a zeneművészet határtalan határaival esnek egybe, hogy távlati céljuk a legnehezebb, legigényesebb művek meghódítása, s ezáltal megszerezhető lehet vagy éppen legyen. Ez nincs így, s nem is üdös, nem is cél, hogy például a Postás Szimfonikus Zenekar ilyen célokat tűzzön maga elé. Sem tisztessé, de természetesen nem minden feladatnak megfelelő felkészültsége, sem a zenei nevelésre utalt közönség érdeke (nem igényt említek, mert éppen annak fokozatos fejlesztése lehetséges és szükséges) nem ezt kívánja.

A Postás Szimfonikus Zenekarnak még hosszú évekig elegendő munkát ad a zene által meghódítható óriási területén új és új

művek elsajátítása és csiszolása. (Az amúgysem élesen meghúzható határ melleleg nem a tizenkilencedik és a huszadik század zenéje között húzódik — az előbbiben is akad hatások, színek tekintetében kivételesen bonyolult, s az utóbbiban is olyan, amellyel a postások megbirkóznak és közönségük mai igényeit is jól szolgálják.)

Nos az elhangzott „Operast”. mint az említett sorozat indítása, megfelelő alkalom volt e néhány általánosított gondolat kifejezésére — éppen, mert önmagában nem kíván részletes elemzést. S mert önálló zenekari produkcióiban csak úgy, mint énekkísérő illetve kiegészítő szerepében a zenekar adott-ságai szerinti feladatokat oldott meg, kitűnő vezető karnagya dr. Vasadi-Balogh Lajos vezényletével.

De azért szögezzük le gyorsan: egyetlen szám sem hangzott el, a Trubadur kettősétől (tán a legkövetkező pólus) a Lohengrin-énekig és zenekari részleteig (bizonyosan a legnehezebb), ahol bőven ne akadna még csiszolni, tökéletesíteni, szépitni való. A többi között az énekkel történő együttműködés jól adagolt hangdimenziói dolgában. Koncerten ez kivált sajátos erősségáramokat követel, hiszen a zenekar itt nem „árokából” szól, mint operai alkalmakkor.

Eszenyi Irma, Forgács Éva, Mátyás Mária, Simándy József és Szalma Ferenc működött közre — nyugodtan mondhatjuk: énekes művészetünk jeles egyéniségei. S hadd tegyünk hangsúlyt Forgács Éva kevesebb ismert nevére, aki nem maradt el országsszerte, sőt nemzetközileg ismert nevű partnerei nivójától. Valamennyi közreműködő művész elismerést érdemel a feladatok száz-százalékos, igényes megoldásáért, amelyben pillanatra sem érződött az ad hoc hangversenyek sajnos gyakori szenvtelen „letudása”.

A zenekar és a művészek lelkesültsége nem tévesztett hatást. Az átlagos koncertlátogatóktól eltérő közönség élménnyel gazdagodva távozott a zeneakadémiai hangversenyről.

Rajk András

MIT OLVA SSUNK?

A tunneldiódák

Hogyan készítsünk rádiót?

Zágoni Ferenc: Kitérő

A tájékozatlan olvasók számára a cím idegenül hangzik. Pedig az elektronika területét forradalmasító félvezető eszközök közül a tunneldiódák szerepe az utóbbi években mind nagyobb jelentőségűvé válik. Kérdezzük meg a kiváló amerikai tudóst, Sylvester P. Gentile-t, mi is a címszó lényege.

A tunneldióda váltakozó áramú negatív ellenállása következtében felhasználható különböző áramkörökben olyan feladatok teljesítésére, amelyet általában tranzisztorokkal és elektroncsövekkel szoktak megoldani. Erősen szennyezett félvezető anyagból, például germániumból, vagy szilíciumból készült. 1958-ban találták fel. A tunneldióda kisebb méretű és mechanikailag sokkal szilárdabb, mint az elektroncső, teljesítmény-hatásfoka is kedvezőbb. Különösen jól használható elektronikus berendezések miniaturizálásánál.

Sőt, a tunneldiódás áramkörökhez szükséges áramköri elemek, mint például kondenzátorok, ellenállások, telepek és transzformátorok ugyancsak kisebbek lehetnek, mint az elektroncsöves áramkörökben használt megfelelő alkatrészek. A tranzisztorhoz viszonyítva: gyorsabb kapcsolási, nagyobb ellenállóképességű a magas hőmérsékletekkel, rádióaktív sugárzással és pillanatnyi áramtúlterheléssel szemben. Jól elviseli a nedvességet, a légköri gázokat, könnyű és olcsóbb a gyártása.

A kérdést Gentile tulajdonképpen „Tunneldiódák” című könyvében válaszolja meg, amely a közelmúltban a Műszaki Könyvkiadó kiadásában jelent meg. Ezt a könyvet hasznossal forgathatják azok a mérnökök és technikusok, akik az elektronika legújabb vívmányai iránt érdeklődnek és ezek alkalmazását szorgalmazzák a saját területükön.

Gyermekkorunkban szeretünk barkácsolni. Természetesen egyszerű dolgokat. Egy rádió túl bonyolultnak tűnt. Pedig nem is az. Bárki elkészítheti házilag is. Hogy hogyan? Kérdezzük meg a kiváló szovjet mérnökszakembert, V. G. Boriszovot:

— Nem nehéz a feladat. A kezdő rádióamatőr számára legcélszerűbb az egyszerű rádióvevőkészülékek építése, s ezzel párhuzamosan a rádióvetél és adás technikájának tanulmányozása. Az egyszerű rádióvevőkészülék építésével lehet tehát legkönnyebben megszerezni mindazt a tapasztalatot, amely a rádiótechnika további mélyebb tanulmányozásához, bonyolultabb készülékek építéséhez szükséges. A vevőkészülékhez szükséges kész alkatrészek és anyagok a szaküzletekben megvásárolhatók.

Aki még részletesebb tanácsot akar kapni, tessék! A Tancsics Könyvkiadó V. G. Boriszov „Rádióamatőrök iskolája” című könyvét másodszor is kiadta, de az előzőnél lényegesen bővítéssel. A könyv ára csupán 30 forint. Megismerjük a különböző rádióvevőkészülékek összeállítását, a kristálydetektorostól a többszörös készülékig, a fejhallgató és hangszórós megoldásig. Olvashatunk a készülékek vizsgáló- és mérőműszereiről, a vevőkészülék kipróbálásáról, beszállításáról.

Zágoni Ferenc regénye mai életünkben meríti történetét. Hőse, Máté igazgató, kommunista vezető, aki egy ifjúkori barátjának halálát okozza, mert a biztonsági intézkedést a népgazdaság érdekeire hivatkozva nem engedte végrehajtani. A szerző feszült, kiélezett drámai helyzetet teremt, izgalmas cselekményszöveggel bonyolítja a történetet, s közben visszapertgeti Máté egész életútját. Felelősség, emberség, erkölcs és magatartás — ezek a kérdések lépnek előtérbe a regény hőseinek történetével. Zágoni kitűnő atmoszférateremtő készsége már az indításnál kiderül: az olvasó azonnal drámai helyzettel találkozik, s máris követheti Máté igazgató lelkiismereti válságának szenvedélyt és feszültséggel terhes szakaszait. Mátét a bíróság felmenti, de ő nem szabadulhat súlyos hibáinak, tévedéseinek következményeitől. Rá kell döbnie, hogy kommunista lelkiismerete nem mentheti fel, mert bár a tételes jog szerint nem bűnös, mégis, ha kölvetve is, bűnös barátja és elvtársa, a példamutató életű idős forradalmár, Gergely Pál halálában, aki lecsúsz a dauról.

Zágoni biztos kézzel és meggyőzően bonyolítja a merész témát és bátran ítélkezik. A könyv legfőbb érdeme, hogy szembenéz életünk problémáival és valóságúhőn ábrázolja hősei sorsát.

V. I.

ELNÖKSÉGI ÜLÉSÜNK

Szakszervezetünk elnöksége október 28-án tartotta esedékes ülését, amelyen első napirendi pontként meghallgatták és megvitaták a Budapesti-vidéki Postaigazgatóság beszámolóját a területen foglalkoztatott dolgozók munkakörülményeiről és a balesetek alakulásáról. Kiegészítő jelentéseket az igazgatóságához tartozó négy megyebizottság készített.

Második napirendi pontként került sorra az a jelentés, amely a 3/1964. sz. elnökségi határozat végrehajtásáról és tapasztalatairól szolgált. A Műszaki és Forgalmi Szakosztály munkájának hatékonysága a működési szabályzat alapján.

Az elnökség megvitatta a november 18-i központi vezetőségi ülés napirendjét és az előterjesztendő anyagokat.

Végül dr. Zsuffa Szabolcs mb. főtájtár beszámolt az elnökségének a CGIL (Olaszország) Postás Szakszervezet XVI. kongresszusán szerzett tapasztalatairól.

Tudósítások a postás dolgozók életéről, megyéinkből

Békés megye tanyavilágában

Szemerklő esőtől fénylik az út. A kocsi óvatos futással halad a távoli cél felé. Nagygyanté nem tartozik a közismert helységek közé. Amilyen tanyaközpont, amelyhez 15-20 tanya csatlakozik a gyantéi, mezőgyáni és a vályoni határban. Izen formálódó nevek, bennük a tanyavilág romantikája lenne, ha... Ha nem a makorát élnénk.

Deák Benjámin, a gyantéi kézbesítő Mezőgyántól jár ide, ahol csak fiókpostája van, vezetője Benye Irén. A kézbesítő kevés romantikát lel a maga munkájában, de becsülettel végzi. A negyvenen túli ember a lábára panaszkodik. — Nagy a határ — mondja —, sok a tanya. Megvan az huszonöt is. Kézbesíteni mindennap kell. Előfordul a potya út is. Nincsenek otthon. A másik tanya kilométerekre. Kinek adnám a küldeményt? Kiviszem még egyszer, vagy bejön érte a címzett. Attól függ, melyikünk lába bírja jobban.

— Hogy itt milyen a világ telen, azt elmondani nem lehet. Látni kell! Aztán a maga módján rövidre fogja a szót. — A tanyáktól, meg a köves útról ekével húzzák a havat. Am a pusztá nem hagyja magát. A szél mindent újra befúj, kezdődik elől... Az ember olyankor a lábára hagyatkozik. A kerékpár mit sem ér a nagy hóban. Van úgy, hogy lóra kell szállni, ha ad a térsz. „Nem szívesen” — mondják mindig. Nagy érték lett a ló. Ha lábát törí, kié a kár? Azért megteszik, néha, emberségből... A távirattal van a legtöbb gond. Sokat küldenek. Néha már úgy hiszem: küldik, mert hogy olcsó! Lehet, hogy nem igaz, csak én hiszem, de van hónap, amikor százon felül érkeznek... Motor kellene ahhoz, a gyorsaság miatt. Vettem magamnak, gondoltam, használok. Azt mondják: nem lehet, az üzemi baleset miatt... Hiszen... igaz, de bicikliről is leeshet az ember, meg itt nem a versenyzésre kellene a motor... Nekem elég lenne, ha harminc kilométerrel vinne a gép és nem ötlet a lábam...

Bizalmi „értekezlet” telefonon

Sarkadnak országjárta híre van. A Lenin Tsz-ből ered. Első ez az országban. Időben is, munkában is. Még a postán is büszkére rá, pedig Vass András hivatalvezető már régén kiszakadt a földművelők sorából. A beszédben 6 viszi a primet. Bordás Györgyné szb-titkár csak ritkán szól. Nem félszességéből, okkal. A hivatalvezető mindenről tud,

minden bajt, gondot ismer. A hivatal már kinőtt gúnyának számít. Mondják, hogy jövőre felépül az új. Jobb helyen lesz, szebb, bővebb lesz a mostaninál. Nincs, aki ne örülne ennek. A gond azonban oda is elkíséri őket.

— Nem tudunk tagyulást, bizalmi-értekezletet tartani. Helyünk lenne rá — magyarázzák —, csak a részvétellel van baj. Távolról jönnek az emberek. Már, aki jön! — szúrja közbe némi éllel az szb-titkár. — Kénytelen-kelletlen, vasárnap rendezzük a tagyulást, hogy többen jöhessenek. Legutóbb is kérdeztük mindenkitől: Jó lesz vasárnap? Jó — mondták —, de nem tudunk menni, mert... Így aztán szombaton este tartottuk, nem vasárnap, mert így se, úgy se lettek volna többen.

— A telefonra hagyatkozunk sokszor — büslikodik Bordásné. — Azon át értesülünk és értesítünk. Még a bizalmiakat is így tájékoztatjuk. A vezetőségi ülésekre azonban meghívjuk őket, hogy ne csak a telefon-refuratúra támaszkodjanak.

— Néha nem is a körülményekkel, hanem az emberekkel akad baj. Iskolapélda erre Bogdy Tivadar, a geszti kézbesítő — halljuk a hivatalvezetőtől. — Kevesebb munkát szeretne. Szó, ami szó, igaz van. Vasárnap is kézbesít. Négy órát fizetnek, de többlet tölt el olykor. Kérte: adjuk szabadnapba, ne pénzbe a vasárnapot. Egyedül kézbesít a faluban és a tanyán, ki dolgozon helyette vasárnap? Ő nem tudja. Tudjuk mi — mondogatja és fújja a magát. Igértük: át-számítjuk szabadságának a vasárnapi időt. Erre ő: „Vasárnap akarok otthon lenni!” Igaz is, meg nem is. Ő is tudja, hogy nincs helyette ember, örül a több pénznek is, de mégis háborog, dohog, talán maga sem tudja, miért.

Igény — igényt követ

Ferró Borbála, a Békéscsaba 1. postahivatal vezetője a város térképéről magyaráz: — Épül az új városrész. Eddig 500 lakást adtak át. Az utak most épülnek. Eddig a sárral volt a legtöbb bajunk. Elszültek a kézbesítők, a kocsik. A nehezebb csomagokat nem kézbesítettük. Elmondani is nehéz, hogy mit hallgattunk ezért a lakosságtól. Taxival, gyalog, ki hogy tudta, vitték az emberek a csomagjaikat. A kész utakra már bejárhat a csomagos kocsi. Csak még nagyobb csomagszállító kocsit kaphatnánk. Reméljük, meglesz... Szarvas felé fut a kocsi.

Az út jobb és bal oldalán új épületek. Az AKÖV, a gépjárató állomás és az dramszolgáltató vállalat telepei. Erről beszélt a hivatalvezető. Új körzetet kell itt létesíteniük. Nagy a vita e körül. A vállalatok szeretnék, ha az emberek közvetlenül kapnák a küldeményeket. A közel-múltban megjelent rendelet viszont a postának kedvez. Közvetett kézbesítést akarnak bevezetni. Az idegen szemnek is feltűnik a hatalmas területen szétszórt épületrengeteg. A kézbesítő talán egy nap sem tudná bejárni. Igen, a postának van igaza. Itt csak a közvetett kézbesítés segít...

A másik sokat vitatott téma ismerős. A többletvélszékényekkel itt sem barátkozott meg még a lakosság. Az új épületekben már az építőipari vállalat szereli fel azokat. Ötszázal többet a posta szerelt, de ebből 260-at le kell szerelni. Az első típusok nem jók, kicsinyek, szűkek, kevés küldemény fér beléjük. Ez és a további igény együttesen 700-800 szekrényt jelentene. Igen, jelentene, mert egyelőre nincs. Remélik, lesz, mielőbb!

Örvendetes tényként említették, hogy a posta és a tanács kapcsolata igen jó. Az új lakóházak már felépültek pillanatában kapnak valamilyen megkülönböztető jelet. — Az új telepen megszórták a házakat — mondta Ferró Borbála. — A házfelügyelő pedig elkészítette a lakók névjegyzékét. Minden kézbesítő megkapta a maga területén lakók nevét és a lakás számát. Megkönnyítették így a dolgunkat, a kézbesítők pedig örülnek a segítségnek. Még a „beugró” sem jön zavarba, biztossággal eligazodik a névsor alapján.

Kísért a múlt

Szemet gyönyörködtető látvány a szarvasi modern postahivatal. De csak kívülről. Az első, ami feltűnik: a hivatalvezető szobájának agyonrepesztett fala.

— Törökori emlék — mosolyog Szarka Gyula, pedig a jókedve nem éppen túltengő. Tizenhat éves a hivatal. Évekig semmi baj nem volt. Ot esztendeje süllyed az épület. Tavaly megerősítették az alapot, jövőre — azt hiszem — kezdhetik elől... Mondják a szakértők: — „A török hódoltság idején hombarok, pincék épültek a falu alatt. Valószínű, hogy a hivatal is emiatt süllyed.” Lehet benne valami. Nemrég itt a szomszédban a csatornamunkások rábukkantak egy ilyen föld alatti üregre...

— „Iskolaváros” néven emlegetnek bennünket — ve-

szí át a szót Izsó István szb-titkár. Ez jó is, meg rossz is. Rossz, mert a hivatalban, a magam 39 évével már „bácsi-nak” számítok. Sok a fiatal munkaeörnk. Ez önmagában jó, csak... A mi munkánk nem tűr felületességet, hangulatokat. A fiatalok, sajnos, nem mentesek ettől. Ebből származnak a bajok, bár be kell vallanom: a magam fiatal-sága sem volt külön. Ahogy korosodik az ember, úgy lesz egyre hajlamosabb másként látni a múltat — ismeri el, dicséretes őszinteséggel.

— Pest messze van, mégis idáig terjed a vonzása — panaszoja a hivatalvezető. — A kézbesítőink közül nem egy pályázott már el a fővárosba. Nagyobb bérért, jobb beosztásért. Ez a mi községünk most kezd „kihúzni” magát. Több mint 50 milliós kollégium épül nálunk. Az Öntözési Ríztermelési Kutató Intézet — ahogy itt röviden mondják, ÖRKI — munkáját világhírű tudósok jönnek szemlélni. Mégis csak község a „város”, bár a tanyavilág tűnik, dűledez körülöttünk. Egyre több tanya árválkodik a határban. Lakói itt élnek a községben. Feladták a tanyasi életet, még ha fáj is a szívük érte. Különös világ volt ez még ötven éve... Nem véletlenül írt róla Möriz Zsigmond és a többi nagy írónk.

Az utolsó postakocsik

— A legutóbbi termelési tanácskozáson mindössze két kérdés hangzott el — mondja Braczkó István, a gyomai hivatal vezetője. A fogatosok öltözjét valóban meg kell oldanunk... Utolsó mohikán a mi postánk. Még lófogatú kocsival visszük a csomagot. Nem adok sok időt, megszűnik nálunk is! Az szb-titkár-al is akar beszélni? — kérdez rá. — Ő most a főpénztáros helyettesít. Hárm-an mentek szülni egy hónap alatt. Ez se kis gond. Új erőket kell beállítani, de fennakadás nincs.

Közben bejön Varga Bé-léné, az szb-titkár, s búsz-ként újságolja: Három szocialista brigádunk vetelkedik. A hivatal versenyben van a „Szocialista munka hivatala” címért. Az eddigi eredményeink biztatók, bár a bevételi terv teljesítésével elmaradtunk. Bizunk a karácsonyi forgalomban... A tanulási kedvvel sem állunk rosszul. Négyen járnak különböző iskolákba. Kettő gimnáziumba, kettő általánosba. A mi alacsony létszámunk mellett, ez igazán szép, nem igaz?

Egyébként hallottuk, hogy megkísérik a külterületi kézbesítők reggeli elszámoltatását. Ez óriási könnyebbséget jelentene a kézbesítőknak. Jelenleg ugyanis mindennap délután háromig vissza kell érniük a hivatalba, tekintettel a körzetek nagyságára, ez nem is olyan egyszerű feladat. Ha bevállal a módszer — amely egyébként nem újdonság, akkor a megyében is megoldható a külterületi kézbesítések gondja.

„Különös világ volt ez” — mondta Szarvason Szarka Gyula. Igen, az volt. De csak volt. A távolba vesző pusztá, a tanyák képzete szüzeket városi ember számára szokatlan, idegen hangulatot lehelnék. Itt nem állnak egymás nyomában a falvak. Másféle a postás-élet is, mint városban, falun. Attörök mégis magukat a gondon, bajon. Megbirkóznak a rendkívüli körülményekkel, mert a lát-szólag mozdulatlan tanyavilág napról napra változik.

Irták:

Németh Tibor
Szlovátsk Károly

„Még lófogatú kocsival...”
Illusztráció: Bakallár József

Ne gátolják a bizalmiakat!

Megyebizottsági ülésre készülnek Békésben. Tövisváti Lajos megyetitkár nyugodt. A beszámoló már kész.

— Milyen kérdések szerepelnek a beszámolóban? — A szervezési és káderbizottság értékelte az alapszervek munkáját. Az értékelés alapja elsősorban az volt, hogy a szakszervezeti bizottságok milyen aktivitást tanúsítottak a munkatervek összeállításában, a tagság tájékoztatásának javításában. A tapasztalatok e téren nem a legjobbak. Szinte megoldhatatlan feladatnak látszik az összbizalmi értekezletek megtartása. Mi az oka? Bonyolult dolog ez. Ebben nemcsak az szb-k hibásak. Aki a megyénket ismeri, tudja, hogy az egymástól távolos helységekből olykor szinte lehetetlen összehívni a bizalmiakat. A közlekedés sem a legjobb. Elképzelhető, hogy egy néhányórás értekezlet esetleg másfél napot vess el egy-egy bizalmi szakmai munkájából. Egy napba kerül ugyanis, amíg munkahelyéről az értekezlet helyére és onnan hazajut. A szervezésen is sok múlik. Ahol érzik a szakszervezeti munka szükségességét, ott a szakszervezők segítenek. Ahol nem, ott a különböző nehézségekre hivatkozva, nem engedik el a bizalmi tanácskozássra.

— Van-e megoldás? — Igen, elképzelhető. Ha a múlt évben hozott parthátározatra gondolunk, amely a tájékoztatás javítását irányozza elő, akkor látnunk kell: megvalósítása már nem pusztán szakszervezeti feladat. Ahol ezt így fogják fel, mint pl. Szeghalmon, Battonyán, Szarvason vagy Sarkadon — ott megtalálják a módját a megfelelő tájékoztatásnak. Ezeket a helyeket a szakszervezeti bizottság üléseire meghívják a bizalmiakat és ott megfelelő tájékoztatást kapnak az időszakos feladatokról.

— A szakszervezők igyekeznek-e változtatni ezen a gyakorlaton? — Embere válogatja. Sajnos, ezeket az észrevételeket sokan még a személyük ellen irányuló közvetlen támadásnak tekintik. Az ilyen beállítottságú emberek nem csodálkoznak az élénk tiltakozáson, de egyre kevesebb az ilyen eset. Hasonló a helyzet a termelési tanácskozással illetően is. Kevesen jelentik be előre az értekezleteket, így nem is tudunk azokon részt venni. A mostani megyebizottsági üléstől várjuk, hogy az említett problémák megoldódjanak. Reméljük, sikerül!

ÍGY IS LEHET...

Szarvason beszélgettünk egy fiatal postatitkár. Alig lépte túl a második iksett. Vitalitással teli, korához méltóan fiatal. Panaszokdátok miatta. „Nem volt ott a termelési tanácskozáson — mondták. — Amikor hívtuk, vállalt vont és elment. Randevúra? Haza?... Nem tudtuk!”

Próbáltam megtudni tőle. Meglehetősen nyeglén, félvállról felelgetett. Egy pillanatra ideges lettem. Nem ezt vártam, féltem, hogy nem engem igazol. Sajnos, úgy is lett. Eredmény híján, szinte haraggal búcsúztunk el egymástól. Keveset tudtam meg tőle. Először igyekezett kibújni a kérdések elől: Már nem is tudom, hogy miért — ismételtette —, aztán mást gondolt. Cinikus, gúnyos lett a hangja: — Csak én nem voltam ott? — kérdezett vissza. Az ellenérveket lerázta magáról, de láttam: gondolkodik.

Az szb-titkár később elmondta, hogy lemondani készült. — Úgy érzem, eleget dolgoztam már — mondta. — Jöjjenek a fiatalok...

Kiderült, hogy az imént távozott lány is szóba került már. — Maga ajánlkozott rá — hallottuk. — Igen... igen, de — tévőztak —, látta, hogy milyen...

Milyen? Fiatal, életkedvtől, ambícióktól duzzadó. Jól dolgozik, pontos, megbízható — a vezetői mondiák róla — csak a magaviselete...

Újra kezdtük a vitát. Van egy fiatal aki tehetséget, önbizalmat érez magában arra, hogy az emberek ügyeit intézze. Ajánlkozik a feladatra, amit kezdetben kétségteleül csak segítséggel, később már önállóan meg tud oldani. Az szb-titkár maga mondta: „Jöj-

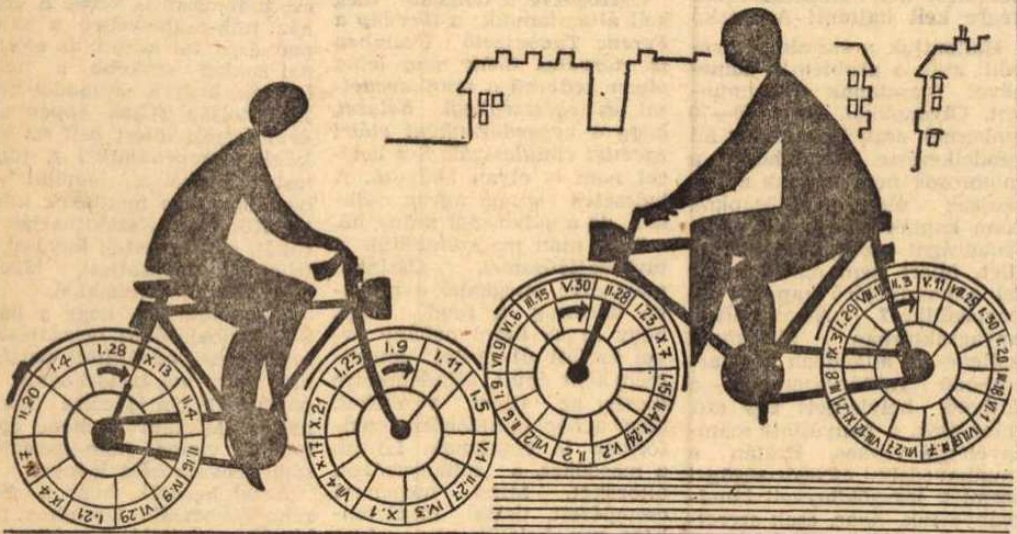
jenek a fiatalok!” Ime, jönnek. Lehet, hogy nem illenek bele a mi elképzeléseinkbe. Más a táncuk, mások a céljaik, ám ismerjük el: nem csak ebből áll az életük. Köszönetet mondunk, dolgoznak. Többségükben jól. Egyre kevesebben illenek arra a kaptafára, amit így fogalmaznak: „Ez a mai ifjúság!” Hagyjuk el a gúnyt és vegyük észre, hogy valóban — ez a mai ifjúság! Olykor tisztább a szeme mint a miénk, őszinte, becsületes. Bizalmat kér és vár tőlünk. Ha leintés helyett felvétezzük őket a magunk tapasztalatával, biztosabbak lehetünk utunkban. Ne megtörni akarjuk őket, hanem megnyerni. Ismerjük el: — Nem csak nekünk lehet véleményünk rólok, hanem nekik is rólunk.

Intézkedtek

Néhány hónappal ezelőtt Veszprém megyéről írtunk egy teljes oldalas tudósítást. Akkoriban meglátogattuk a kab-h-ti TV és Mikrohullámú Alomlás dolgozóit is. Helyt adtunk panaszuknak, mert nem biztosították számukra az orvosi ellátást. Becz Sándor, a Posta Rádió- és Televíziós Műszaki Igazgatóság vezetője levélben értesített bennünket, hogy a Veszprém megyei Tanács VB egészségügyi csoportjával megegyeztek. A jövőben az úrkúti bányászati orvosai körkörösét kibővítették, így a kabhegyiek havonta egyszer, illetve szükség szerint az orvos a helyszínen meglátogatta.

Köszönjük a kabhegyiek nevében.

KERÉKPÁR-REJTVÉNY

Fejtsd meg (a nyíl irányában — balról jobbra), hogy milyen névnapokat jeleznek a kerekében levő dátumok és írja be az üres kockákba a megfejtett nevek kezdőbetűit. A beírt betűket összeolvasva hasznos tanács birtokába jut.

Megfejtés: Kerékpárral más járműhöz ne kapcsolódunk. Balesetet okozhat!!!

Ki a felelős ifj. Hertlik Rudolf haláláért?

Tragikus esemény színhelye volt a Baranya megyei Gyöngyösmellék község 1965. november 2-án délután. A Somogy megyei Távbeszélő Üzem létszámába tartozó ifj. Hertlik Rudolf, 19 éves postaműszaki segédkezelő munka közben olyan súlyosan megsérült, hogy kórházba szállítás közben a mentőautóban meghalt.

Hogyan történt e súlyos tragédia?

A Somogy megyei Távbeszélő Üzem dolgozója Baranya megye területén huzalozásmunkát végeztek. A huzalozók az oszlopon levő nyolc szál vezetékből négyet előzőleg lebontottak. A feladat az volt, hogy a megmaradt vezetékeket az alsó szögvasról a felsőre helyezték.

E célból Hertlik Rudolf, a helyi postahivatallal átlós irányban levő oszlopra mászott. S ekkor történt a baj: egy recsenés, az oszlop a köves úttestre zuhant. Az oszlop a föld felszíné alatt ugyanis kb. 12–14 cm-re korhadt volt.

A posta-műszaki balesetelhárítási utasítás III. fejezetének 13. és 15. pontja közérthetően előírja: „Oszlopra való mászás előtt az oszlop állókompját meg kell vizsgálni, az oszlop lengetésével és rázásával, az oszlop kopogtatásával, az oszlop tövének kisméretű, 25–30 cm mély feltárással és vizsgáló árral. A legkisebb gyanús körülmény észlelése esetén csak kellő számú és erősségű csáklával, oszlopemelő villával, vagy létrával való megtámasztás után szabad az oszlopra felmászni. Sürgős szükség esetén a korhadásnak indult oszlopokat ideiglenesen le lehet mélyíteni. Mélyítés előtt az ilyen oszlopra felmenni és azon dolgozni tilos!”

Az áldozat és a többi munkás ezt az előírást nem tartotta be. Az oszlopok állókompjairól saját belátásuk szerint — a megszokott és kétes értékű gyakorlat alapján — győződtek meg. A munkavezető pedig csak a szemmel láthatóan kétes állókompjait vizsgálta meg. A munkásokra bízta, akik az oszlopok állókompjairól lengetéssel, kopogtatással, ha

merevítőkötelet is volt, akkor annak rángatásával győződtek meg.

Ez történt Gyöngyösmelléken is. Mivel régi beépítésű sarokoszlop, ki volt kötve. Az oszlop lengetése és rázása tehát nem bizonyított állókomp-ság megállapítására biztonságos módszernek. A munkavezető nem gondoskodott arról, hogy csak a négyféle vizsgálat elvégzése után menjen fel a dolgozó az oszlopra. Ifj. Hertlik Rudolfnak pedig nem állt módjában az oszlopot felmászás előtt szabályszerűen vizsgálni, mivel sem áru, sem vizsgáló ár nem volt nála.

A tragikus baleset okai — véleményünk szerint — a következők:

— a helytelen munkaszervezés miatt a biztonságos munka feltételeinek hiánya;

— a biztonsági előírásokat mellőző utasítások;

— az ismeretlen munkaterületen elmaradt a dolgozóknak a munka megkezdése előtti részletes kioktatása a baleseti veszélyekre és védekezés módjaira;

— a munka során nem követelték meg a szükséges szármak és felszerelések használatát, s nem is gondoskodtak azok biztosításáról;

— az ellenőrzés lazasága, formális volta; huzamosabb időn keresztül megtörtént, hogy szabálytalan munkamódszerrel veszélynek tegyék ki a dolgozók életét, testi épségét, egészségét;

— a munka- és biztonsági fegyelem hiánya, amit a munkavezető nem is követelt meg; — a biztonsági előírásokat lebecsülő szemlélet. (Többben ugyanis — helytelenül — azt vallják: az oszlopok tövének 25–30 cm-re való kiásása a teljesítmény rovására sok időbe kerül.)

A felelősséget illetően felhívjuk a figyelmet a 34. sz. Munkavédelmi Törvény Postai Végrehajtási Utasításának 5. § 2. pontjára, amely kimondja: „A postaszervek vezetői kötelesek ellenőrzéseik során állandóan figyelemmel kísérni az alkalmazottak technológiai eljárásait, illetőleg munkamódszereket, hogy ezek nem jelentenek-e veszélyt a dolgozók testi épségére, vagy egészségére. Baleseti veszély vagy egészség-árlalom esetén

kötelesek a szükséges intézkedéseket megtenni”.

A helyszíni szemle alkalmával a történetek alapján meggyőződünk: a rendelkezésnek nem tettek eleget, sem az üzem, sem a Pécsi Postaigazgatóság illetékes vezetői. A vizsgálat olyan szabálytalanságokra és hiányosságokra mutatott rá, amelyek az igazgatóság laza ellenőrzése következtében a felsőbb szerv által is megtört és elnézett szokásokká váltak. Emiatt és a szabálytalanul végzett munka miatt halálos baleset történt. Fennáll — ha kisebb mértékben is — a dolgozó hibája. De gondoskodással, felelősséggel megelőzhetők volna a tragédiák.

A legfontosabb tanulság: nem szabad sem rövidebb, sem hosszabb ideig bármilyen munkát is szabálytalanul végezni, vagy végeztetni — veszélyeztetve a dolgozók életét, testi épségét, egészségét! A mulasztóknak ezért felelősek kell!

E szomorú eset szolgáljon tanulságos, intő példaként: előzzük meg a hasonló baleseteket!

MAUR EMIL

Postások Szakszervezete munkavédelmi főfelügyelője

Függönyök az ablakon

Még tavaly nyáron történt, amikor kint jártunk a Posta Központ Javítóüzemében. Munkavédelmi órjázatunkon többek között szóva tettük, hogy nem tisztogatják rendszeresen a gépműhelyben az ablakokat. Az üzem vezetői vállalkozott kerestek, de a Fővárosi Takarítóvállalat és mások nem vállalták az ablaktisztítást. A műszereszek, esztorgályosok, marások, lakatosok, gyorsan határoztak: „Hát akkor megcsináljuk mi...” Csak azt kérték: adják nekik azt az összeget, amennyit a vállalat kér az ablaktisztításért. Megtörtént az egyezés. No, nem kell valamiféle szabálytalanságra gondolni, az összegért zöld színű ablakfüggönyöket vásároltak, mivel napisütkör az ablakok mentén sorakozó munkapadoknál vakított a nap.

MUNKASZERVEZÉSI ÓRJÁRAT:

Postai küldemények közvetett kézbesítése

Mi a Magyar Közlöny október 14-i számában kihirdetett és a postai küldemények közvetett kézbesítéséről szóló rendelet lényege? Az, hogy kötelezővé teszi a közvetett kézbesítést, s egyben meghatározza a közvetett úton kézbesített küldeményekkel kapcsolatos kárfelölősséget is.

A közvetett kézbesítés lehetőségével a posta a kézbesítés meggyorsítása és a kézbesítők munkájának megkönnyítése érdekében él, de a számára biztosított joggal nem él vissza. (A Postások Szakszervezete ezt az intézkedést sürgette.)

A közvetett kézbesítést elsősorban azoknál a szervek-nél kívánjuk bevezetni, ahol egyszemélyi indokok nem teszik kívánatosá (kórházakban, szanatóriumokban, stb.), hogy a kézbesítő a címzettet egyenként felkeressék, továbbá, ahol a címzettek általában csak pihenőidejüket töltik és a kézbesítés időpontjában rendszerint nem tartózkodnak a megjelölt helyen (munkásszállás stb.). Más esetekben — lényegében tehát azoknál a szerveknél, ahol a címzettek mint munkavállalók dolgoznak — csak akkor kívánunk élni a közvetett kézbesítés lehetőségével, ha nagyobb mennyiségű küldemény érkezik rendszeresen a szerv dolgozóira részére. Nem lenne helyes olyan szerveknél is bevezetni a közvetett kézbesítést — csak azért, mert erre a postának lehetősége van —, ahol kicsi a dolgozók száma, vagy ahol csak egészen csekély azoknak a küldeményeknek a mennyisége, amelyeket a szerv dolgozóinak kézbesíteni kell. Ezért a kisebb üzemeknél, kisipari szervezeteknél, vállalatoknál, ahová csak néhány küldemény érkezik naponta, a közvetett kézbesítést nem vezettük be.

Különösen érdemes foglalkozni a mezőgazdasági üzemeknek és a termelőszövetkezeteknek a közvetett kézbesítésbe való bevonásával. A nagyüzemi termelés és az üzemszervezés még sok megoldandó feladatot ró a mezőgazdasági üzemekre, ezért nem volna helyes őket olyan munkákkal terhelni, amelyek nem tartoznak elsődleges feladataik közé. Itt tehát csak

akkor kerülhet sor a közvetett kézbesítésre, ha egyrészt a küldemények kézbesítése más-ként nem biztosítható — értve ezen pl., hogy az állami gazdaság idénymunkásai a munkásszálláson a kézbesítés időpontjában nem találhatók —, másrészt, ha a küldemények mennyisége ezt feltétlenül szükségessé teszi.

Bár a rendelet a közvetett kézbesítés ellátását kötelezővé teszi, mégis célszerű, ha csak ott vezetjük be, ahol megfelelő felülőgósítás után azt a szerv tiltakozás nélkül vállalja. Figyelembe kell venni tehát mind a posta, mind a szerv érdekeit. A közvetett kézbesítés bevezetésekor kellő propagandát is ki kell fejtenünk, hogy bebizonyítsuk: a szervnek is ez a dolgozójának is érdeke a közvetett kézbesítés bevezetése. Ha a küldemények nem közvetett úton kézbesítjük, a dolgozó az esetek egy részében az értesítés alapján munkaidőben veszi át küldeményét a postán, mert mire a munkát befejezné, a postahivatal bezár. Ezzel viszont értékes munkaórák vesznek el a termelésből.

A közvetett kézbesítés bevezetését a kézbesítő postahivatalok javaslata alapján az igazgatóságok rendelik el. Ők értesítik a szervet arról, hogy a posta a dolgozóknak érkező küldeményeket közvetett úton, a szerv által kijelölt személynek kézbesíti. A közvetett kézbesítés céljára külön kézbesítőkönyvet rendszeresítünk, amelyek az elején meghatalmazás van. Ebben a szerv vezetője feltünteti annak a személynek vagy azoknak a személyeknek a nevét, akiket a közvetett kézbesítésre kijelölt. A nevek mellett a megbízottak személyi igazolványának számát is feltüntetjük, hogy a kézbesítő az átveteli jogosultságot könnyebben ellenőrizni tudja. A közvetett kézbesítés az eddigi módon történik, azzal az eltéréssel, hogy kétezer forint értékű vagy összehatárig lehet a küldeményeket ily módon kézbesíteni. A szerv vezetője azonban a kézbesítőkönyv meghatalmazásában ezt az összeghatárt tízezer forintig felemelheti.

A jövőben az értékküldemények és utalványok adatait

a kézbesítőkönyvbe a kézbesítőnek kell egyenként beírnia. Ez bizonyos munkatöbbletet jelent az eddigi közvetett kézbesítéssel szemben. Vegyük azonban figyelembe, hogy az utalványok szelvényére a kézbesítőnek eddig is rá kellett jegyeznie a címzett nevét, valamint azt, hogy a küldemények ilyen módon való kézbesítése még mindig gyorsabb, mint a címzett kezébe való eljuttatása. Ez a lényegtelen munkatöbblet a kézbesítés meggyorsításában többszörösen megtérül.

Sok problémát okozott eddig a tértivevényes hivatalos iratok kézbesítése. Sajnos, ezeket a küldeményeket egyedül nem lehet közvetett úton kézbesíteni. Készül már a hivatalos iratok kézbesítési rendjét meghatározó új rendelet, amely előreláthatóan bizonyos engedményeket tesz majd a küldemények kézbesítésénél. Az említett rendelet megjelenésére azonban valószínűleg csak 1966 végén kerül sor.

Hangsúlyozzuk: az új, közvetett kézbesítési rendszerben megnő a kézbesítők ellenőrzési feladata és felelőssége. A kézbesítőt a jövőben felelősség terheli azért, hogy az átadott küldemények kézbesítését ellenőrizze és a három napon belül nem kézbesített küldeményeket a szervtől visszakérje. Ha a kézbesítő a közvetett kézbesítéssel kapcsolatos ellenőrzése során bármilyen szabálytalanságot állapít meg, azt hivatalának jelenteni köteles, hogy a hivatal a közvetett kézbesítést el-látó szerv vezetőjével érintkezésbe lépessen és a szabálytalanságokat rendezhesse.

Az egyöntetűséget biztosítja az az intézkedés, hogy ott, ahol a közvetett kézbesítést bevezettük, a kézbesítők a küldeményeket csak közvetett úton kézbesíthetik, a címzettek egyenkénti felkeresése tilos.

A közvetett kézbesítésről szóló miniszteri rendelet és annak postai végrehajtási utasítása a Po. É. 44. számában jelent meg. Célszerű, ha az érdekeltektől postás dolgozók, szakszervezeti tisztségviselők ezeket az utasításokat alaposan áttanulmányozzák.

Száva István főelőadó
Postaszakosztály

MUNKAVÉDELMI, EGÉSZSÉGÜGYI SZEMLÉNK

Túlzott elégedettség a Ferenc Távbeszélő Üzemben

Oktoberi számunkban „Munkavédelmi és egészségügyi szemlénk” cím alatt többek között a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságot ismét bíráltuk. Horváth Ferenc, az igazgatóság vezetője körületekint intézkedésekről tett tanúságot hoztunk írt levelében: „A felmerült hibákkal kapcsolatban a szükséges intézkedéseket megtettem, s gondoskodtam azok mielőbbi megszüntetéséről. A Postás Dolgozó sorozatos észrevételeinek alapján elrendeltem: az igazgatóság egész területén két hónapon belül vizsgálják felül az egészségügyi és munkavédelmi helyzetet, s a még meglévő hibákat azonnal szömlő-ják fel...”

Garamvölgyi Miklós, a Pécsi Postaigazgatóság vezetője levelében válaszolt a Zalaegerszeg 1. sz. megyei postahivatalról és a Nagykanizsa 1. sz. postahivatalról frott bírálatunkra. Az igazgatóság vezetője közölte, hogy a Zalaegerszeg 1-es hivatalban, tekintettel az ott megkezdett átalakítási munkálatokra, egyelőre nincs lehetőség az öltözőszekrényeknek zárt helyiségben való elhelyezésére. Mint írja: „Nem az öltöző van a folyosón, hanem a szekrények. Öltözőhelyiségük van a dolgozóknak.”

Válaszat tudomásul vesszük, ennek ellenére fenntartjuk véleményünket. Szerin-

tünk ez a megoldás nem egészséges, különös tekintettel a cikkben frottakra. A nődolgók az öltözőhelyiség ellenére a folyosóra állított szekrények ajtja mögött öltik magukra ruhadarabjaikat. Azzal, hogy az öltözőhelyiség és ebédlőkombinációban rendet teremtenek, a legmesszebbmenőkig egyetértünk.

A nagykanizsai távíró munkások mostoha öltözőhelyzetével foglalkozva az igazgatóság vezetője ígéretet tett, hogy mielőbb igyekezzen megfelelő öltözőt biztosítani.

„Didergő újságárusok” cím alatt írtunk oktoberi számunkban a hírlapárusok szociális és munkavédelmi problémáiról. Toplak Ferenc, a Postavezérgazgatóság hírlapügyszóltálynak vezetője reagált a kritikára. Leveléből megtudtuk, hogy az elmúlt négy évben csak Budapest területén 150 új, korszerű hírlappavilon állítottak fel, de sajnos e pavilonok villamosítása több ok miatt elhúzódik. Az egyik ok: a villamosításhoz szükséges hitelből áll viszonylag legkisebb keretösszeg a rendelkezésre. Az Elektromos Művek a szükséges kábelozást — többszöri tárgyalások ellenére is — csak 10–12 hónap múlva vállalja. (Ezért, ahol lehetséges volt, ott átmenetileg légvezetékkel oldották meg a villanyvillagítást.) Év végéig 44 pavilon-

ba vezetik be a villanyt. A leveléből kitudjuk, hogy Budapest területén 489 árusítóhely közül 344 helyen ég a villany. A fűtés-lap kapcsolatban Toplak elvtárs megjegyzi: jelenleg 85 árus fűt 500 wattos villanykályhával. A gyakorlat alapján ez elegendőnek bizonyult. Az árusok által említett 1000 wattos villanykályha beállítása túlzott villanykályha-nik. Gyors intézkedést ígérnek a Keleti pályaudvar előtti pavilon villamosítása érdekében, s hamarosan kedvezően orvosolják a Rákóczi út 2. szám előtti pavilon világítását is.

Dejzö Gábor, a Budapesti Postaigazgatóság vezetője szintén a múlt havi számunkban tett észrevételeinkre ad választ.

„... A cikk többek között foglalkozik a Bp. 10. sz. hivatalnál megállapított hiányosságokkal is, amelyekkel kapcsolatban az alábbi intézkedéseket tettem: A hivatal szobájának falán éktelenkedő foltot a hiányzó hitelösszegek miatt, csak 1966 első negyedében, a hivatal festésével szüntetem meg. A hivatalvezető útján intézkedtem, hogy az étkezéshez használt edények elmosása időben történjék meg, s az ebédelte-tési időt a hivatalvezető 14 óráig engedélyezze. Nem engedí a jövőben, hogy egyesek részére az ebédet félretegyék.

Ismét váratlanul toppantunk be egy jelentős postai létesítmény kapuján, a Ferenc Távbeszélő Üzembe. A szemle részvevői gyorsan verbuválódnak: Kicsi Gábor szobitár, Eder Ferenc, az szb társadalmi és munkavédelmi felelős, Vörös János biztonsági megbízott és Benke István gondnok. Megtudtuk, hogy előtünk egy héttel már a budapesti bizottság volt itt, mivel panasz érkezett, hogy itt a november, s a raktárban fagyoskodnak az emberek, mert késik a hiányzó ablakok pótlása. Láttuk, hogy az üvegezés már meg is történt. (A szakszervezetnek kell közben járnia novemberben ablakpótlás végett?) A térelváltó felkészülést már szeptemberben végre kell hajtani! A szerk.)

Hallgatjuk a szemle részvevőit, akik a problémák tömegével árasztanak el bennünket. Olyanokkal, hogy 60–70 embernek csak két zuhany áll rendelkezésre. Meg hogy a motorosok nem kapnak a buksisak alá gypjűsapkát. Nem kapták meg a téli posztónadrágot azok, akiket megillet. Miért nem építik már fel a kocsi-bejáró kapunál a portásfülkét? Az építési anyagraktárban biztosítani kellene az állandóan ott tartózkodó raktárvezetőnek a fűtött helyiséget! Egy szó, mint száz, a benyújtott számla eléggé vaskos. Ezután a munkavédelmi és egészségügyi szemlék jegyzőkönyveit tanulmányoztuk. Azaz, csak szeretjük volna. Kiderült, hogy a harmadik negyedében nem tartották meg. Utoljára július 25-én volt ilyen szemle, s a harmadik negyedében csupán a júliusban megállapított hibák orvoslását ellenőrizték.

— Nincs ilyesmire időm.

Egyre több munkát adnak vezetők. Nem tessük lehetővé a szakszervezeti feladat elvégzését — panaszkodik Eder Ferenc.

— Nem láttuk oly súlyosnak az itteni helyzetet, ezért nem tartottuk meg a harmadik negyedévi szemlét — mondja Vörös János.

A baleseti jegyzőkönyveket is megnéztük. Ime, egy kis statisztika: 1964-ben hét üzem-ben történt, s 19 munkanap vesztett el a termelésből. Ebben az évben csupán három üzem-ben történt, de a kiesett munkanapok száma 45. Megállapítottuk azt is, hogy a felvett jegyzőkönyv másolatát a rendelkezés ellenére nem kapja meg a sérült.

Összegezve a dolgokat, meg kell állapítanunk: a törvény a Ferenc Távbeszélő Üzemben is törvény. Soha nem lehet olyan kedvező a munkavédelmi és egészségügyi helyzet, hogy a negyedévenként előírt szemlélt elmulasszák. S a helyzet nem is olyan kedvező. A balesetek száma ugyan csökken, de a súlyossági arány nő.

Ezek után megsemmisítettük a távbeszélőüzemet. Összintén megvallva, megkapó a ragyogó tisztaság, a rend. Igaz, hogy ez az üzem-néhány évvel ezelőtt új postai létesítményként épült. Mindenesetre dicséret az itteni vezetőknek, hogy a nép tulajdonára ilyen formán is vigyáznak. Láttuk a mosdókat, a zuhanyzókat, öltözőket. Mind megannyi csempézett, tiszta. Emeletlenek van belőlük vagy négy-öt. Talán nincs még egy olyan postaszerv, ahol ennyi fürdő, öltöző lenne. Mégis — mint már a bevezetőben említettük — panaszkodnak. Láttuk a kifogásolt öltözőt és a zuhanyzót. Az egyik része a folyosó egyik felén, s szemben a bejárattal kisebb öltöző és

a zuhanyzó. Ahogy elmondják, a férfiak öltöztetőszaladgálnak át az egyik helyiségből a másikba. Ott pedig toporognak sorbanálva a két szál zuhanyzó előtt. Mégis, ki oldhatná meg ezt a problémát? Csakis saját maguk, ott, a Ferenc-Távbeszélő Üzemben, mégpedig a helyiségek átcsoportosításával. Minden-esetre könnyebb megoldás a számlát benyújtani.

Végül még néhány észrevétel. A gépteremben elő van írva, hogy a nők csak hajhálóval dolgozhatnak. Mégis látunk egy asszonyt, hajháló nélkül. Kiderült, hogy a Posták Kísérleti Intézetének dolgozója. No és? Az övörendszabályok mindenikre érvényesek. Ezt kötelezők. Az üzemvezető ezt tudomásul is vette. A gépház tñk-műhelyében a satupad és a fal között az előírt-nál sokkal szűkebb a hely. Igérték, hogy a satupadot beljebb tolják. (Csak éppen azt nem értjük, miért kell ezt nekünk észrevennünk?) A fűtőtestek elzárói a legtöbb helyen hegyesen merednek kifelé. Könnyen eiszakíthatják a ruhát, sőt balesetek forrásai is lehetnek. Javasoljuk, lássák el azokat védőkapukkal.

Tagadhatatlan, hogy a hátsó kocsi-bejáróhoz igazgatósági rendeletre odaállított portásnak nincs hol tartózkodnia. A portásfülkét más célra használják. Másikat kellene építeni, ez viszont már igazgatósági beavatkozást igényel.

Azzal kezdtük, hogy a Ferenc-Távbeszélő Üzemben, tekintélyes számlát nyújtottak be. Kiderült, hogy a legtöbb követelés házon belüli probléma. Tehát még egyszerű: sehol nem lehet olyan kielégítő és jó a munkavédelmi és egészségügyi helyzet, hogy ne lehetne még kielégítőbb és még jobb.

Bérces-Kiss

Hogyan tanácskoznak a postás dolgozók?

Körkép a termelési tanácskozásokról

„Szakszervezetünk a jelenlegi helyzetben elsősorban az üzemi demokrácia alapvető formájának: a termelési tanácskozásoknak... aktivizálását tartja fő feladatának...” — hallottuk a központi vezetőség ülésének beszámolójában. Budapest négy postai szervnél hallgatták végig tudósítóink ezeket a fontos tanácskozásokat, amelyekből némi helyzetképet kaphat az olvasó a dolgozók részvételéről a termelés irányításában.

A munkában nincs helye a tréfának!

A Lágymányos Távbeszélő Üzemben az építési osztály vezetője, Nagy Árpád volt a termelési tanácskozás előadója. Elmondotta, hogy műszaki teljesítményi tervüket ez ideig csupán 94,1 százalékra teljesítették. A lemaradást többek között az is okozta, hogy a második negyedében az albertfalvai és törökbálinti bontási munka nem sok hasznot hozott. Elmondta, hogy a harmadik negyed tervfeladatait a tervgazdálkodási osztálytól csaknem két hónappal később kapták meg. (Tervezői munkát így nem lehet megkövetelni! A szerk.)

Szó volt arról is, hogy a dolgozók a munkavédelmi oktatáson hallottakat alkalmazzák ugyan, de például a Törökvári utcai légkabelmunkánál Szabó Károly kábelszelől biztonsági öv nélkül dolgozott az oszlopon. Amikor az építési osztály vezetője ezért felelősségre vonta, ő ezt felelte: „Csak tréfáltam...” Szerencsére a virtuális nem történt baleset. Nem tréfa ez, Szabó szaktárs!

A beszámoló utáni vitában csaknem tizenketten vettek részt. Kiss András vonaljavító elmondta, hogy nehéz neki a négyzetes szocialista brigád címet elnyert kollektíva vezetése, mivel április óta a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság kirendelte a HALÉP-hoz. József Lajos alközponti műszerészbrigádja nevében pótvállalást jelentett be: a most kezdődő crossbar-tanfolyamot két dolgozójuk végzi el.

Öszintén, kritikusan

A tanácskozás annak rendje, módja szerint zajlott. Tasnádi Sándor, a javítóüzem művezetője október 25-én számolt be a gépműhely harmadik negyedévi eredményeiről, tanulságairól és a még megoldásra váró feladatokról. Jelenlést tett először is a kollektívának a korábbi termelési tanácskozásokon elhangzott javaslatok, bírálatok nyomán tett intézkedéseiről. A hallgatóságot láthatóan kelégtette ez a bevezető. A továbbiakban megtudták, hogy a harmadik negyedében jól dolgoztak ugyan, de a normaóraterveben lemaradtak, éppen a tervszerűtlen szabadságoltatás és a munkaidő nem megfelelő kihasználása miatt. A cél:

csökkenteni a veszteségi időt. Szó volt a minőségről, amely az év utolsó negyedében nagyon is aktuális. Hallottunk az újításokról, az energiatakarékosságról, a brigádnapi helyes vezetéséről mindenekelőtt az élűzem cím elnyeréséhez szükséges feltételek teljesítéséről. A beszámoló felkeltette a hallgatóság érdeklődését, hiszen a helyi problémákkal és eredményekkel foglalkozott. Sokan hozzá is szóltak.

Legtöbben szocialista munkafelajánlásokat, jelentettek be. Bor Lajos „kulcsos” brigádját vállalta, hogy az előírt havi 1080 darab főnök-titkári készülékhez szükséges kulcsosalkatrészekből 1150-et készít. Karácsonyi Dező szerszámlakatos brigádja nevében vállalta: hat nappal határidő előtt elkészítik az új lámpafoglalatok gyártásához szükséges szerszámokat. Szám szerint vagy tizenötven szóltak hozzá, öszintén és kritikusan. A vezetők pontosan jegyezték, hiszen a javaslatokat mielőbb meg kell valósítani, s arról a legközelebbi termelési tanácskozáson be kell számolniuk. Ezt írja elő egyébként a 1001-es határozat is. Így kell reagálni mindenütt a dolgozók véleményére, ez az alapja az üzemi demokráciának.

A minőségről nemcsak beszélni kell

Reggel hat óra. A 62. sz. postahivatal harmadik emeletén már mindenki talpon van. A kézbesítők termelési tanácskozásán vagyunk. Megszokott helyén ülve, ki-ki a munkaszálalokhoz támaszkodva hallgatja a beszámolót.

Kiderült abból, hogy a Budapesti Postaigazgatóság 13 milliós adóssággal zárta a háromnegyed évet, tehát a követelmény mindenkinél, de főleg a brigádoknak: jobban kell dolgozniuk.

— De milyenek a brigádok? — váltott hangot az előadó. — Jelenleg tíz fő hiányzik a létszámból. A fiatalokat csak „nevelgetik” a nagy gyakorlattal rendelkező kézbesítők. Akad jó példa is, Tóth, Pados, Odor szaktársak esetében. A fiatalabb kézbesítők előtt tekintélyük van, hallgatnak rájuk és tanácsukra.

— Majd az előadó számon kérte a brigádoktól a beosztóvizsgák letételét, amelyeket egyébként vállaltak is. Kiderült, hogy az értesítőket sokan szabálytalanul, hiányosan töltik ki, s bár ezért senki nem kapott még fegyelmit, de sürgősen javítani kell itt a minőséget. A jogos panaszok száma is elérte a hatvanötöt. Az osztálynak egész évben csak két zárlatlehetőség lehet. Sajnos, ezt már „teljesítették”. Viszont elhangzott, hogy az ellenőrzés gondos munkát végzett: a tanácskozás napjait 409 dihiányt jelentettek vissza (táv) egész évben nem volt ennyi).

Nem maradt el a jogos bírálat a továbbiakban sem. Utasítás szabályozta, hogy az ellátmányt csak együtt lehet felvenni, mégis előfordul, hogy egyesek pénzzel teli zsákokkal sétálgatnak a lépcsőházban. A leszállók és a rádiócsoporthoz tartozó zászai idő alatt beülnek csevegni azokhoz, akik éppen dolgoznak.

A kézbesítők is szót kaptak. Elmondották, hogy az új értesítő ugyan jó, csak éppen nem tudják pontosan leolvasni a kifizetendő összeg számjegyeit. A számok betűknek, a betűk számoknak látszanak. Zavart okoz az is, hogy egyes vállalatok még mindig küldözgetnek egymásnak üdvözlőlapokat. Az elmúlt év végén nagymértékben akadályozta a kézbesítők munkáját az a tény, hogy a vállalatok nem tartották be az erre vonatkozó tiltó rendelkezést.

Vállalás és a valóság

A Posta Központi Járműtelep akkumulátorüzemének termelési tanácskozásán hallottuk:

Makrisz Vangel, a Manolisz Glezoz szocialista brigád vezetője felszólalásában kifogásolta, hogy a járműtelep vezetősége, valamint a szakszervezeti bizottság nem ad megfelelő támogatást a brigád — véleményük szerint hasznos — vállalatának teljesítéséhez. A brigádvezető szavait élénk helyeslés kísérte. A szocialista brigádok tagjai úgy érezték, hogy vezetőjük igaz ügyet véd.

— A brigádvezető kifogása látszatigazságot takar — mondta Pietráskó Ede szobitkár. — Az általuk felajánlott 100 tonna ölom kitermelése népgazdaságilag igen fontos lenne, azonban a brigád ezt a munkát az év elején meggett brigádvállalásán felül szeretné elvégezni. Erre túlmunkát kértek. Mi megtagadtuk, és most úgy értelmezik, hogy mindez csupán pénz-kérdés. Egészségügyi előírások rögzítik, hogy ölommal foglalkozók csak bizonyos mennyiségi szintig mehetnek el. Ez a brigád a rendes munkaidőjében is akkumulátorok bontásával foglalkozik. A napi nyolc órán túl végzett munka tehát komoly veszélyt jelenthet egészségükre. Tagadhatatlan, hogy az általuk felajánlott ölomra nagy szükség lenne, de az is, hogy nem tehetjük kockára az emberek egészségét.

Kiderült tehát, hogy a tanácskozáson elhangzottakkal ellentétben egészen másról van szó. A járműtelep vezetői és szakszervezeti bizottsága nem a Manolisz Glezoz szocialista brigád vállalatának megvalósítását gátolja, hanem nemet mond egy olyan felajánlásra, amely ugyan hasznos lenne, azonban megvalósítani csak az előírások megszegése árán lehetne.

Forrai—Bérces—Németh

Büszkeségünk: a gyaloglóatléták

Atlétikai szakosztályunk 66 éves az idén. Jelenleg mintegy 70 tagja van a szakosztálynak, köztük sok a fiatal: serdülő, ifjúságiak, olyanok, akik majd az elkövetkező években bizonyíthatják tudásukat és olyanok is, akik napjainkban a legjobbakhoz, a nemzetközi élvonalhoz tartoznak.

A szakosztály vezetője, Kunsági István, a Rádió és Tv-műszaki Igazgatóság előadója, maga is veterán postás sportoló; 1929 óta tagja a szakosztálynak — a maratoni bajnokság csapat tagja volt és öt éve tevékenykedik a szakosztály élén. A tagok közül a gyaloglók teljesítménye emelkedik ki, akik itthon és külföldön is sok dicsőséget szereztek a magyar és a postás sportmozgalomnak.

Nehéz lesz túlszárnyalni a gyaloglók teljesítményét — mondja Kunsági István —, mert mind egyéniben, mind csapatban húsznál több magyar bajnokságot mondhatnak magukénak. S ezek után vál-

Gyaloglóai jó! Havasi István (jobbról) és Dinesz Béla

lalkoztunk arra, hogy a sok diadalt elért postás gyaloglók eredményes csapatát bemutassuk.

A sort Havasi István tisztes magyar egyéni bajnokkal kezdjük, aki a távbeszélő Alközponti Üzem dolgozója. Havasi képviselte hazánk színeit a tokiói olimpián, legutóbb a Lugano Kupában a harmadik, a Münchenben megrendezett Nemzetközi postásversenyen pedig — 15 km-es távon — a második helyen végzett csapat tagjaként szerepelt.

A sorban Dinesz Béla, a József Távbeszélő Üzem dolgozója következik, aki ötször nyert egyéni bajnokságot. Eredményesen szerepelt a Lugano Kupában és a nemzetközi postás versenyen is, valamint részt vett a római olimpián. Havasi és Dinesz egyformán 35 éves, ami ebben a sportágban a legjobb és legeredményesebb életkort jelenti. A következő versenyző — s 52 évével egyben a gárda legidősebb tagja — Stefanik Pál, a Belvárosi Távbeszélő Üzem dolgozója, aki egyéni harmadik, egyébként a magyar bajnokságok örökös negyedik helyezetteje. Stefanik ma is aktív és igen hasznos és eredményes tagja a gyaloglógárdának. Az idei müncheni versenyen is indult, gátolt akadályfutónk eredményi helyezést ért el. Még Deák Ferenc és a 21 éves László I. gy.

Több pályára lesz szükség!

Bár sokan ismerik a budapesti bizottság mellett működő labdarúgó társadalmi bizottság tevékenységét, azt már kevesebben tudják, hogy ez a bizottság 1958-ban 6 nagypályás labdarúgócsapat bajnokságának irányításával kezdte el működését.

A labdarúgásnak, mint tömegsportnak a fejlesztését jóformán a felszabadulás pillanatában elkezdődött — mondja Magyar József, a bizottság elnöke, aki mint kézbesítő dolgozik Kispest 1. sz. postahivatalnál.

Az első próbálkozásunk a Kispest—Lőrinc—Csepel sportcsoporthoz megalakítása volt. Szervezett formában azonban csak 1958 óta működünk. Azóta Széplaki Lászlóval, a távbeszélő alközponti üzem dolgozójával és Bálint Jánossal, a rákoskerti mihályi rádióállomás vezetőjével alkotjuk azt a bizottságot, amely a postások üzemi labdarúgó-bajnokságának ügyeit intézi.

Az üzemi bajnokság, a részvevő csapatok száma és a játékos színvonal is igen kedvező képet mutat. 1962-ben már 14 nagypályás és 22 kisplályás csapat vett részt a bajnokságban, 1963-ban a nagypályások 6-ra csökkentek, a kisplályások pedig 38-ra növekedtek. Az idén, a megszűnt nagypályások helyébe, 45 kisplályás csapat lépett, és a bajnokságot I—II—III. és öregfiúk osztályokban kiesés és feljutás rendszerében a Postás SE sporttelepen levő két pályán bonyolítják le. Mintegy 600 játékos, 100 társadalmi aktív — intézők, szakosztályvezetők, játéktekvezetők, fegyelmi bizottsági tagok — működnek közre. A csapatokban csak olyan sportolók szerepelhetnek, akik a labdarúgó-szövetség bajnokságain nem vesznek részt. Az 1965-ös bajnoki évben a legtöbb csapatot szerepeltető alközponti üzem együttese nyerte a bajnokságot, ahol — ezért külön dicséret illeti őket — az egész évben nem kellett sportszerűtlenség miatt a játékoskiállítás eszközéhez nyúlniuk a játéktekvezetőknek. A fegyelmel dolgozóknak egyébként a szakosztályvezetőknek és intézőknek a jövőben jócskán akad majd doluk, minthogy az 1965-ös bajnoki évben kisebb fegyelmelatlanság miatt 14 alkalommal, súlyosabb sportszerűtlenségért ötször kellett a sportolókat a játékból kizárni, és utána rövidebb-hosszabb időre eltüntetni a mérkőzéstől.

— 1966-ra 10—12 új csapat nevezését várjuk — mondja Magyar József —, tehát a jelenleg két pályára már kevés. Sürgős segítséget kérünk, mert így is nagy a zsúfoltság, és a mérkőzések a hét minden napját igénybe veszik.

Léval György

KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
	14			15					16				17
18		19		20			21		22			23	
24		25		26			27		28			29	
30			31		32			33		34			35
	36			37		38			39		40		
41	42		43			44		45			46		47
48		49		50			51		52			53	
54		55		56			57		58			59	
60			61		62			63		64			
65				66		67			68		69		
	70				71		72			73		74	
75	76		77			78		79			80		81
82		83		84			85		86			87	
											88		

Vízszintes: 1. 50 évvel ezelőtt született Arthur Miller, a neves amerikai drámaíró. Egyik darabja, amelyet a Nemzeti Színház mutatott be. 14. Kettősbetű. 15. Elhárítja az ütet. 16. Hív. 17. Indulat. 18. Nem ezt. 20. Idegen leánynev. 22. Vonatkozó név más többesszáma. 24. Agyak (ékh.). 26. Jegyféltetés. 28. Hacsaturján személynéve. 36. Vulkan teszt. 38. Szovjet vadászpilóta. 40. Orosz folyó. 41. Keresztül. 43. Pénzek. 45. Keleti tornák. 47. Francia arany. 48. Tetéz. 50. Ijesztget. 52. Táncolás. 54. Csúcs. 56. Fekete. 58. Beosztó. 60. Rikácsol. 62. Formák. 64. Mohamedán szentkönyv. 65. Becsapás. 67. Csizmaféltetés. 69. Suta ikerszáva. 70. Számtani műveletet végez. 72. Azonos a vízsz. 64-gyel. 74. Lán. 75. Igevégeződs. 77. Idős. 79. Használat. 81. SD. 82. Alulat. 84. Eltesz. 86. Fogadószoba. 88. Énekel?

Függőleges: 2. Nép. 3. Összecsapások (sport). 4. EEEE. 5. MIS. 6. Szél nélkül kivarr. 7. Bérlet teszt. 8. Odamegy. 9. Azonos a vízsz. 14-gyel. 10. OZA. 11. Európai főváros. 12. Éghajlat. 13. Névtelen.

Beküldendő: Vízszintes 1. Függőleges 18., 31., 35. Októberi számunk helyes megfejtése: Vízszintes: Műszaki könyvnapok. Függőleges: Mágai András; Hírközlés földrészek között.

Könyvtulajmat nyertek: Hegedűs József Püspökladány, Kiss Ilona Debrecen; Katona Aurélie Neszmély; Németh Éva, Budapest; Pethő András, Nyalka.

JÖN!

JÖN!

JÖN!

AZ

Ifjúsági

Magazin

64 OLDAL — 64 MEGLEPETÉS

EGY NAP JÁRATBAN

Kora reggel van. Kódos. Novemberi.

Szerte az országban két köpenyes postások sietnek hivatalukba. Budapest, körülbelül másfél ezer kézbesítő tartja számon a főváros csaknem kétfélmilliónyi lakosságát. Mert ők mindenkit ismernek. Tudomást szereznek a házasságokról, tudják, hogy kinek mikor született gyereke, s szótlan, lassú fejbólintással jegyzik meg, hogy ki költözött el úgy, hogy nevét már nem lehet az elköltözött lakók névsorába bejegyezni. Előttük megnyílnak az ajtók és nemcsak a készülő ebéd illatába szagolnak bele, hanem egy kicsit az életbe is, őrmébe, a bánatba.

A Nyugati mellett, a jól ismert 62-es postahivatal kezdődik a munka. A hatalmas teremben, kézbesítők asztaloknál kétszáz-húsz postás rendezi sorba három nagy kerület részére a küldeményeket. Egy mással közben szót is váltanak. Halk morajlás tölti be a termet. Hirtelen csend lesz. A kézbesítőellenőr szól:

— Figyelem! Szerdahelyi Márton, Budapest, XIII. kerület. Egyéb cím nincs. Ki ismeri?

— Gogol utcában van egy ilyen nevű lakóm — jelentkezik egy kézbesítő — majd megnevezik.

A teremben női fejeket is látni. Heten vannak, akik vállalkoztak arra, hogy a sokszor nehéz oldaltásként és a városi nyakukba vegyék.

— Általában hány kiló egy ilyen táska?

— Húsz kilóig engedélyezett, de csak elvettve üti meg ezt a mértéket.

Utársnak ajánlkozom az egyik mellé.

— Jó jójón csak! Ma hosszú járta meggyünk. — mondja Harkai Antal, XIII/36-os számú kézbesítő. S közben villámgyorsan rakja össze a leveleket.

— Hogyan lehet ezt ilyen gyorsan csinálni?

Szuromi János osztályvezető válaszol:

— Úgy, hogy csak a neveket nézi. Megtanulta annak az ezer lakónak a nevét, aki a körzetben lakik. Nem az utcákat nézi.

Tehát ez a hosszú járat! Több házat, több emeletet, több kilométert jelent a meghatározás. Amint később kiderült, több csengetést is.

Harkai Antal vékony, kézzelmezt ember. Fekete kezeszeme alól vidáman mosolyog.

— Indulhatunk.

9.40, mire a 3-as villamosai a Thälmann utcába érnek.

Első „páciens” az Elzett Vasárutya. Bence utca 1/5. A titkárságon leadja a leveleket.

— Most megyünk a konyhába, az ottaniaknak is van küldemény.

— Most nyomozunk, egy elűnt völgyén után. Sehol sem ismerik. Már tegnap is kérdezősködtem. Pedig ide címezték: Bence utca kettő. Talán a pékségben többet tudnak...

Itt frissen sült kenyér és túrósbátya illatába szagolunk. Borzasztó. Nem elég az oldaltáska, s benne 3-400 levél, utalványok, ajánlott levelek, tv-számok, lottó, meg a nyugdíjutasítványok... A lépcsők, az emeletek... Még ez is. Reggeliztem, de a pavlovi feltétlen reflexek értelmében már farkaséhes vagyok. Kár volt idejönni. Nem is merték a címzettet.

— Harkai szaktárs reggelizett?

— Igen, még benn a hivatalban. Hozok mindig magammal.

A Fővény utcában vagyunk. Bemegyünk a Fémsszerelvénygyárba, majd a mellé levő komor, emeletes házba. Lift nincs. Zömök épület. Na, itt bizonyára gyorsan végzünk, aztán már a modern lakótelep következik. Az érdekes lesz. Becsapódott. Csapajító itt, csapajító ott. Két udvara is van. S a porlót mellett gyerekek faciznak.

— Jó reggelt, fiatalurak! — felel a postás a köszönésükre.

— Jó egészséget! Hogy van a lábcskája? — kérdezi egy asszonytól, akinek ideggyulladás volt.

Egy idős néni homlokán ütés látszik. Elestett az utcán.

— Jól van, szépen javul — szól hozzá. — Májkor jobban vigyázzon ám!

A harmadik emeleten így érdeklődik:

— Hogy van az anyuka?

A negyedik gyomorműtétje volt egy asszonynak. Neki gyógyulást kíván. Még mindig sok a levél. Fontos állomáshoz értünk. Údv. az első házban, amelyben van lift. Mosolyogva belépünk. Hm... Nem jár. Seba, a következő házban csak jó. Baktatunk felfelé. Jobbra-balra hosszú folyosók. A tv-számokat már tegnap bejelentette, s mégis sokan adósak maradnak.

— Nos, főnök kartárs, még mindig lazának tartja?

Tahi utca 22. Előtte mély árkaiban a Rákospatak. Erdős találkozásait látjuk itt a régi és az új Budapestnek. Távezetékéket góliátora. Pest felé négy gyárkémény. S távolban a Jánoshegy sziluettje.

12 óra. A Máglya-közi művésztelephez értünk. Szentiványi Lajos festőművészhez be sem csenget. Otthonosan nyitja az ajtót és a leveleket egyenesen a műterem asztalára teszi.

— Kedves postásunk ó, és a váltótársa is. — mondja a festőművész. — Pontos, kedves, barátságos. Tudja, hogy fáj a lábam, s ezért mindig behozza a leveleket.

Furcsa, hogy a művésztelepen nincs lift. Viszont levél rengeteg. Itt nagyon elfáradtam. A postás nem. Jár tovább és mosolyog. En mérges vagyok: a teremtetés a szerkesztőnek!...

Három óra, mire visszaérünk. Az elszámolás gyors. Fülérre, darabra egyezik. Holnap reggel ismét kezdődik a munka és Budapest másfél-ezernyi kézbesítője — közöttük Harkai Antal — ismét kopogtat az ajtókon, járja az emeleteteket, az utcákat, eljutnak mindenkihez.

Sarkady Mária

Egy „kinőtt” hivatal

Az elmúlt évek sokat változtattak Tatabánya arculatán. Az évről-évre nagyobbodó, szépülő Újvárosra méltán büszkéek. A növekvő lélekszám, a sokasodó új épület azonban a posta szemszögéből is növekvő feladatokat jelent.

Az 5-ös hivatalt már-már kinötte a város. Egyöntetű a vélemény: mielőbb szükség lesz a tervezett új hivatalra.

Szerencsére ma már ott tartunk, hogy szinte mindenki ismeri és elismeri a népgazdaság erőfeszítéseit. Az emberek nagy része megérti: terveinket a lehetőségeikhez kell mérnünk. Egészséges szellem fakad ebből a szemléletből.

Igy van ez Tatabánya 5-ös hivatalban is. Az itt dolgozók értik, érzik az előbbieik igazságát és azt, hogy az új hivatal felépülése a mostani szűk helyen kell megbirkózniuk a feladatokkal.

Nagy Bélánéval — a BUVI vezetőjével — folytatott utólagos beszélgetésünk során, többek között megállapítottuk, hogy a hivatal felduzzadt tevékenységét ma kevesebb ember végzi, mint az indokolt lenne. A 5-ös hivatal dolgozói ennek ellenére megbirkóznak a munkával. Nem egyszer viszont ők is érzik a túlfeszítettségét.

Bacher Ella egyesített felvétel a legjobb munkaerők között említik. A fiatal lány érzi ennek a felelősségét és sokszor talán éppen ez teszi ingerlékenyebbé. Szeretné a munkáját gyorsan és jól elvégezni. A délutáni csúcsidőben azonban alig jut ideje egy-egy félre. Ettől ideges, érdes lesz a hangja, a viselkedése.

A megoldás? Új munkaerőt kell beállítani. Az igazgatóság vezetője maga is látja ezt. Jövőre megkísérli a megoldást. Addig is egy „L”-szolgálatot kisegítőt kívánnak beállítani, aki a délutáni forgalomban sokat könnyíthet.

Örömmel hallottuk, hogy az építész már vizsgálja a csomagraktár és a hivatali helyiség közötti fal állapotát. Ott jártunkkor ugyanis észrevettük, hogy a falon ujjnyi rés tátong. A földmől elvált közfal veszélyessé válhat. Az építész ehhez jobban ért, de az bizonyos: jobb félni, mint megijedni.

Beszélgöttünk Seregi Jánosnéval is. A fiatalasszony állandó helyettes a megyében. A jövő hónapban ünnepli egy-éves házassági évfordulóját. Nem ő panaszkolta, nekünk tűnt fel, hogy a vándorélet árthat a családi életének. Erre így válaszolt:

— Nálunk nincs még gyerek, másoknál van. Sok a szülői készülődés. Elvehetem-e én az ő helyüket? Ugye, nem. Így keresetben

jobban járok, igaz, nagyobb a fáradság.

Korához mérten érett, kiforrott gondolkodás ez, csak jót mondhatunk róla. Számára biztató, hogy ismerik gondjait és a megoldás, ha késik is, nem marad el. Amit

pedig a helyi szb-nek ajánlunk: foglalkozzék többet az 5-ös hivatallal, mert a sok jó ellenére akad még baj is. Az embereknek sokszor készen áll a panasz, csak érte kell menni. Úgy tudjuk, ez eddig nem történt meg.

A BÜROKRATA...

— Nézze elvtársam, így nem lehet elmozdítani... — védekezett felháborodott hangon Járja István, a Budapesti Postaigazgatóság ügyintézője, amikor egy két hónapja felállított hírlapárutó pavilon elektromos bekötése után érdeklődtem.

— Mindenki akázt osztogat — folytatta —, én elhiszem, hogy jót akarnak, de az Elektromos Művek... Két évre vállalták a kábelezést. Nem járulnak hozzá a légvezeték kifizetéséhez.

— Most a Frangepán utca és a Váci út sarkán levő pavilonról beszélünk — szölok közbe — kérték arra az engedélyt?

— Kértem! Most kaptam meg a HKI hozzájárulását, hogy a kapualból kihozhatjuk a légvezeték, csakhat az Elektromos Művek!

Telefonálok az Elektromos Művekhez. Radineczky Béla, a körzeti iroda egyik dolgozója válaszal kérdéseimre:

— Ahhoz, hogy a pavilonokat beköthessük a hálózathoz, elsősorban egy kérelem szükséges, amit a beruházó (jelen esetben Járja István, mint a budapesti igazgatóság képviselője) nyújt be. Ennek alapján három-négy hét alatt nyilatkozunk. Vagy megadjuk a kért energiameennyiséget, vagy

nem... A légkabel engedélyezése a tanács dolga. Ha nem rontja a városképet, akkor általában engedélyezi. Jelen esetben, azt hiszem, semmi akadály nem lenne, mivel a kérdéses pavilon olyan helyen van, ahol előzőleg légvezeték már engedélyezték.

— Mi akkor tehát az első teendő?

— A beruházó energiaigényének benyújtása

— Van önnél ilyen igény, az említett pavilonra?

— Tessék várni, megnézem... Nincsen kérem — válaszal rövid szünet után.

— Addig nem lehet semmit tenni?

— Nem, kérem... Döbönt csatlózással teszem le a telefont. Hónapok óta beszéltek egy felelős beosztásban dolgozó emberrel, aki minden felelősséget elhárít magáról, és az Elektromos Művekkel takarodik. Azok pedig nem is tudnak a dolgról!!! Mi ez? Odakint esik a hó. Még nem igazi tél, csak amolyan főpróba, de jobbat már nem várhatunk. Az a pavilon két hónapja áll a sarkon. Az árus naponta élezteti magában a reményt: „Talán ma jönnek... ma felszerelik?...” Aztán lemondóan legyint, szorossábra húzza a derekára csavart pokrócot...

N. T.

A munkaügyi döntőbizottságok

H. A. korábbi munkaviszonya beszámítását kérte. A posta a kérelmet elutasította. H. A. tehát panasszal fordult a munkaügyi döntőbizottsághoz.

Nem hozott kedvező határozatot a munkaügyi döntőbizottság sem. A panaszt elutasította. Azt a kérdést, hogy az elutasítás megalapozott-e vagy sem, itt nem kívánjuk elemezni. Csupán annyit említettünk meg, hogy az elutasítás indoka nem egészen meggyőző.

Az ügyvel ezenfelül azért kell foglalkozni, mert a határozat a munkaügyi döntőbizottságok hatáskörére, helyesebben jogaira nézve árul el helytelen nézeteket.

Azt írja ugyanis a határozat a többi között: „A MDB-nak

nincs módjában megállapítania azt, hogy érdekelt 1929-1938. években teljesített postamesteri kézbesítői szolgálat idejének beszámítását a Postavezérigazgatóságnak milyen indokok alapján kellett elutasítania és a jelenleg rendelkezésre álló bizonyítékok abban az időben elbírálás tárgyát képezték-e?”

Ez az eljárás állásfoglalás nyilvánvalóan téves.

A munkaügyi döntőbizottságnak nemcsak módja van, de kötelessége, hogy hivatalból eljárva beszeressen minden olyan bizonyítékot, amely a jogvita eldöntéséhez szükséges. Az Mt. V. 237. §-ához fűződő 9/1964. (XII. 24.) MÜM. sz. rendelet 56. § (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik: „Az elnök az előkészítés érdekében iratok, továbbá adatok beszerzését végezt más szervet és hatóságot is megkereshet és az köteles a megkeresésnek eleget tenni.”

Hasonlóan téves a következő állásfoglalás is: Az idézett postavezérigazgatósági határozatnak felülbírálása és esetleges módosítása a munkaügyi döntőbizottság hatáskörét egyébként is meghaladja.”

Ehhez röviden csak annyit, hogy minden munkaügyi rendelkezés felülbírálása a munkaügyi döntőbizottságok hatáskörébe tartozik és a törvényes határozatot akkor is módosíthatja, ha az a felettes szervtől ered

J. L.

Bellezky Ágnes távirászt, a Zalaegerszeg 1. postahivatal dolgozóját a hivatalvezető és a pártszervezet közös javaslatára felsőfokú forgalmi tanfolyamra irányították. Munkájával elégedettek és tudják, hogy a tanfolyam idején, sem azután nem csatlóznak majd benne. Ugyanolyan odaadással és pontossággal dolgozik majd ezután is.

Hírek a budapesti postások életéből

● Az ifjúsági bizottság októberben rendezte meg a már hagyományos veterán-ifjúsági találkozót, ahol fehér asztal mellett beszélgettek veteránjaink a múlttal, a jelenről, megváltozott életkörülményeinkről, a feladatokról. A találkozót igen hangulatos volt.

● Több alapszervnél, így a Budapest 78., Budapest 72. sz. postahivatalnál, a Budapesti Postaigazgatóságnál, a Krisztina Távfeszítő Üzemnél nyugdíjastalálkozót tartottak.

● Folyamatban van az 1966. évi üdülőjegyek szétosztása. Ezenkívül a SZOT Üdülési Főosztálya, a Postások Szakszervezete Budapesti Bizottságának a téli iskolai szünet alatt 50 gyermek üdülését biztosította azok számára, akik a karácsonyi csúcsforgalmat lebonyolító nagyobb hivatalokban dolgoznak. Így elősegítik a szülők nyugodtabb munkáját.

● A Budapesti Bizottság Elnöksége október 16-án tárgyalta a Krisztina Távfeszítő Üzem szakszervezeti bizottságának munkáját. Megállapították, hogy a megjelölt hibák mellett is jó irányban fejlődik a szakszervezeti munka. Az elnökség által hozott határozatok rögzítik a további fejlődéshez szükséges tennivalókat.

● A Budapesti Bizottság mellett működő Testnevelési és Sport Bizottság december 4-én 19.30 órakor tartotta a már hagyományos „Díjkiosztó ünnepélyt”.

● A Postás Központi Művelődési Ház színjátszó együttese az idén többször is nagy sikerrel adta elő Szegeden „A gyereket a golyó hozza” című zenés vígjátékot. Ugyan-ezt előadták Orosházán, Üllésen, Forráskúton, Tápén, Balástyán és Makón. A közeljövőben még 12 előadást terveznek vidéken, így Miskolcon és környékén.

KITÜNTETÉSEK

Sütő Istvánnak, a Szakszervezet Központi Vezetősége Közgazdasági Osztálya munkatársának, a szakszervezeti mozgalomban végzett eredményes munkájáért a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 48. évfordulója alkalmából a Postások Szakszervezete, illetve a Szaktanács javaslatára az Elnöki Tanács MUNKAEDEMRÉND ezüstfokozatát adományozta.

Lukács Zoltán, a Bp. 72. sz. Postahivatal postafőfelügyelője, a társadalmi bíróságban végzett eredményes munkájáért a Postások Szakszervezete budapesti bizottsága javaslatára, a „Szakszervezetek Budapesti Tanácsától” a „Szakszervezeti munkáért” kitüntetés ezüstfokozatát kapta.

POSTÁS DOLGOZÓ
Postások Szakszervezetének lapja

Szerkesztő a szerkesztő bizottság Felelős szerkesztő: Bercs György Szerkesztőség: Budapest.

XIV. Cházár András utca 13. Telefon: 428-777

Kiadja a Népszava Lapkiadó Vállalat, Budapest, VII. Rákóczi út 54. Telefon: 224-819

Felelős kiadó: Gábor Márton, a Népszava Lapkiadó Vállalat igazgatója

Terjesztő a Postások Szakszervezete Szikra Lapnyomda, Budapest